UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

11 СІЧНЯ
Число No 2
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
JANUARY 11, 1973

НА МНОГІ ЛІТА ВЛАДИКО

Преосв. Василь (Величковський)
Фото: Алберта Студіо

В неділю, 14-го січня, перший раз у вільній Канаді, відзначуватиме свої іменини з нагоди свята св. Василія Великого-Іменника Владики, Преосвященний Кир Василь (Величковський).

З тої радісної нагоди відслужать Митрополит Максим і Владика Василь соборну св. Літургію в катедрі св. Володимира й Ольги у Вінніпеґу.

Після Богослуження буде приватне прийняття в митрополичій палаті.

Редакція тижневика „Українські Вісті" і його передплатники й читачі молять Бога, щоб дав Дорогому Ісповідникові прожити в здоров'ї та плідній праці для Церкви й народу ще Многі літа.

Розпочалася сесія федерального парляменту

В четвер, 4 січня розпочалася повиборча сесія 29-го федерального парляменту. Генеральний ґубернатор Р. Мічене у своїй престольній промові накреслив плян праці парляменту, який поставив за своє головне завдання змешити безробіття, здержати інфляцію та зреформувати існуючу програму допомог суспільної опіки. Ліберальний уряд обіцює, що буде старатися розв'язати ті усі справи скоро й успішно.

Папа заявився за українцями

Американська пресова аґенція „Релігійна пресова служба' повідомила, що на папській спільній авдієнції Папу запитали, чи Московська Православна Патріярхія повинна мати юрисдикцію над українцями. В короткій відповіді Папа ствердив, що українці католики мають право вимагати окремішности від Московської патріярхії. Папа сказав: „Українці й русини мають велику потребу й надію, що вони знову здобудуть свою незалежність і свою волю".

Папа сказав свою заввагу в часі авдієнції, як представив американського архиєпископа Преосв. Стефана Кіціска, що є архиєпископом для закарпатців у ЗСА.

США задержать свою базу на Кубі

Від 1903 р. США вдержують свою військову базу Ґуантанамо на острові Кубі. Від того часу США видали на розбудову тої військової бази прибл. 84 мільйони долярів. На базі живе постійно 3,500 американських вояків та 150 цивільних урядників, а до того 700 кубинських втікачів, які працюють в американській військовій базі. Кромі них щодня приходить до праці в базі 250 кубинців. Колись в базі працювало понад 2,700 кубинців, але відколи відносини між США та Кубою погіршилися, американське командування зменшило число кубинських робітників. Американська база Ґуантанамо, яка займає 45 квадратових миль поверхні, має для США велике стратеґічне значення. З тої бази американські вояки можуть докладно слідкувати за совєтськими воєнними суднами, що приїздять й від'їздять із Куби, як теж за совєтськими військовими літаками, які часто приземлюються на кубинських летовищах.

Ґуантанамо є дуже вигідним місцем для вправ із підводними суднами, які вже за 15 хвилин після відчалу від берега, мають відповідну морську глибину для занурювання. До Ґуантанамо приїздить на вправи щороку прибл. 150 американських воєнних суден. З тої бази США можуть в часі війни контролювати всі просмики між Карібськими островами. На думку військових фахівців, Ґуантанамо є найбільш важливою американською базою в світі. В її порті перебуває постійно пересічно 12 військових суден, що пливуть із США, або туди повертаються. В базі є теж постійно різні військові американські літаки, що їх вояки вживають для розвідки та вишколу. США видають річно на вдержання бази 12 мільйонів долярів. А уряд Куби дістає давно устійнену суму за винайм: 3,676.50 дол. річно. Але від коли в Кубі при владі є Фідель Кастро, тобто від 1959 р., він не зміняв ще ніодного чека за винайм бази.

Різдво в Вифлеємі

МЕНШЕ ПРОЧАН, ЯК ПОПЕРЕДНИМИ РОКАМИ

Цьогорічне латинське Різдво в Вифлеємі проминуло під знаком зменшення числа прочан та збільшення служби безпеки. Коли минулими роками в Вифлеємі бувало звичайно по 25,000 прочан, то цього року було їх всього 10,000. В часі Різдва було в Вифлеємі зимно й багато прочан позабирали теплі плащі та покривала, щоб могти брати участь в різдвяній богослужбі, яку в римо-католицькій церкві св. Катерини та в Вертепі, служив єрусалимський латинський патріярх архиєпископ Иосиф Белтріті. На площі перед церквою Христового Різдва стояли, кромі прочан, 17 хорів, що співали на переміну коляди. Деякі хори були зі Святої Землі, інші приїхали з різних країн. Богослуження передавано з Вертепу при помочі телевізії для прочан, що стояли на прощі та до різних країн світу.

В навечір'я Різдва доступ до Вифлеєму мали лише ті, що мали окремі посвідки від ізраїльської поліції. Не вільно було до Вифлеєму в'їздити теж автобусам та автомобілям, які мусіли паркувати на дорозі, що веде з Єрусалиму до Вифлеєму. Ізраїльські вояки та поліція суворо перевіряли всіх прочан, що прибували до Вифлеєму. В різних місцях Вифлеєму стояли в поготівлі військові патрулі, а інші об'їздили місто. Військову сторожу уставлено було навіть на дахах будинків, що стоять кругом площі церкви Христового Різдва.

Латинський патріярх прибув до Вифлеєму пополудні, витаний оваційно прочанами. Він приїхав чорним автомобілем, супроводжуваний поліційною ескортою за якою їхав військовий автомобіль „джіп" з машиновим крісом, готовим до стрілу. В часі 6-милевої дороги з Єрусалиму до Вифлеєму патріярх зупинився при манастирі св. Іллі та біля гробівця Рахилі, де його оваційно вітали прочане та представники місцевої влади. До церкви св. Катерини патріярха впровадила окрема процесія, в якій брали участь теж військовий ґубернатор Вифлеєму С. Малька та мейор Вифлеєму Е. Фрей. В цілому святкування в Вифлеємі перейшли спокійно, поза малими суперечками між місцевими арабами.

Площа перед церквою Христового Різдва була гарно прибрана, а вифлеємські продавці пам'яток та перекусок увихалися через цілий час між прочанами, пропонуючи свій товар та на закуску шашлик та гарячі каштани. Між прочанами був гарний та погідний настрій, лише військові патрулі на вулицях та на дахах сусідних домів пригадували всім, що навіть у Вилфеємі немає того миру, про який співали ангели, що прибули привітати Боже Дитятко.

США здержали бомбові налети

Коли північно-в'єтнамська делеґація зірвала переговори з американськими представниками, президент Р. Ніксон дав доручення відновити бомбові налети на Північний В'єтнам, включуючи навіть столицю Північного В'єтнаму Ганой та портове місто Гайфонґ. Американські важкі бомбовики Б-52 та інші скинули на міста та різні промислові заклади протягом 10 днів 40,000 тонн бомб. Одначе північні в'єтнамці обстрілювали американські бомбовики ракетними бомбами й збили кільнадесять американських літаків. Точного числа годі подати, бо американці подають одні числа, а північні в'єтнамці інші. Американські бомби вчинили дуже багато шкоди, бо вони мають окремі приряди, які автоматично спрямовують їх до цілей.

Великі знищення примусили Північний В'єтнам повернутися назад до перерваних мирових переговорів у Парижі, які розпочалися 8 січня. Після заявив уряду Північного В'єтнаму, що він годиться продовжувати, переговори, президент Ніксон дав доручення перестати бомбити Північний В'єтнам. Одначе американські летуни й далі скидають бомби на військові об'єкти, які лежать в т.зв. демілітаризованій зоні, тобто там, де не повинні бути ніякі вояки. Проти бомблення Північного В'єтнаму протестували СССР та комуністичний Китай, але щойно тоді, як США заперестав бомбових налетів. Дехто припускає, що США переводили бомбові налети за тихою згодою Китаю та СССР, щоб примусити Північний В'єтнам до замирення.

Кілько північних в'єтнамців згинуло під час американських бомбових налетів, годі сказати. Північно-в'єтнамський уряд проголосив, що від бомб згинуло 1,318 північних в'єтнамців, а 1,261 було поранених. Бомби скинено на 353 місцевости, з яких деякі бомблено по 10 разів.

П'ять нових священиків у Пряшеві

Преосвящ. Василь (Гопко) рукоположив у Пряшеві п'ятьох українських католицьких питомців на священиків.

Колись у Пряшеві була власна українська католицька Духовна Семінарія. В 1950 р. представники Російської Православної Церкви забрали її насильно для себе й тепер українські студенти мусять студіювати богословію в римо-католицьких семінаріях в Братиславі на Словаччині або в Литомерицях в Чехії.

Преосв. Василь (Гопко) й далі не є керівником Української Греко-Католицької єпархії на Словаччині, яку адмініструє Апостольський візитатор словак о. А. Глінка.

ДО НАШИХ ШАНОВНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

„. . . Я не отримую „Українських вістей" щотижня, лише 2 рази в місяць. Де вони так довго затримуються в дорозі?"

Таких листів дістаємо чимало й то нас турбує. Ми стараємося на час видрукувати й на час розіслати нашу газету ВСІМ нашим передплатникам, та післяплатникам. Ми ж на те друкуємо, щоб люди читали і нам приємно читати, що читачі „дуже люблять" наші „УВісті".

Ми видаємо „УВісті" ЩОТИЖНЯ за вийнятком літного відпочинку наших працівників і в час Нового Року. Позатим ми видаємо наш часопис точно.

Чому ж наші передплатники не дістають газети на час? Ми теж хотіли б знати, щоб могти направити те лихо; ми телефонуємо на головну пошту, ми просимо пояснюємо, але з того нішо не виходить.

Може дехто думає, що таке трапляється лиш з газетою, що йде поза Едмонтон? І тут в Едмонтоні люди теж телефонують і питаютьсяся, чому нема „УВістей"? І ми не знаємо, що відповісти.

Знаємо одне, тепер є багато людей, що не хочуть працювати: одні хворіють, інші штрайкують, а ще інші приготовляються до штрайку.

Не думаємо, щоб тут діяла якась дискримінація „чужинецької преси". На погану доставу нарікають й англомовні газети.

Ви, дорогі передплатники, допоможіть нам знайти причину лиха. Питайте поштаря, питайте начальника пошти, чому так пізно приходить газета.

Ми всіми вами дорожимо й радіємо, що маємо передплатників, що дорожать нашою газетою, але за погану доставу газети годі нас винувати.

Ми будемо старатися якось справу розв'язати, може нам вдасться щось зробити в тій справі

Дай Боже, щоб у 1973 році не було таких нарікань. Ми й надалі будемо старатися бути точними у видаванні й совісними в висиланні газети, а якщо колись нам не вдалося б зробити на час, ми вас проте повідомимо.

Видавництво
„Українські Вісті"

Клопоти з Пероном

Кол. арґентинський диктатор Хуан Перон прибув врешті до Арґентини. Перед відїздом з Риму Перон хотів бути на авдієнції у Папи, але Папа відмовився його прийняти, щоб Перон не використовував свої відвідини у Папи для пропаґанди в своїй передвиборчій кампанії на президента Адґентини.

Після прибуття до столиці Арґентини Буенос Айрес, поліція та військо не допустили до летовища сотень тисяч арґентинців, що хотіли вітати Перона. Дозволено лиш невеликій групі арґентинців ввійти на летовище. Тимчасом в столиці Арґентини Буенос Айрес робітники проголосили одноденний штрайк, щоб могти взяти участь в привітанні Перона. Але поліція їх не допустила до летовища.

Після того поліція держала Перона через два дні в готелі на летовищі, а після того він переїхав до віллі, що купили прихильники Перона на передмісті Буенос Айрес за 70,000 дол. Тисячі приклонників Перона маршувало з оркестрами та співали протягом цілого дня попри віллю, де замешкав Перон. Вкінці поліції було того забагато й вона заборонила дальші марші.

Перон відбув уже наради з провідниками всіх, тобто бл. 20, арґентинських політичних партій та устійнив з ними плян передвиборчої кампанії та плян уздоровлення державної господарки Арґентини. То був неабиякий успіх Перона, бо досі всі ті партії себе взаїмно поборювали. В основі плянованої політики Перона лежить ідея арґентинського націоналізму та проголошення за ворогів Арґентини всіх американських компаній, що мають в Арґентині свої фабрики, плянтації та представництва та самих США.

Теперішний арґентинський військовий диктатор А. Ляноссе, хоч противився поворотові Перона до Арґентини й навіть був видав заборону йому приїздити туди, тепер змінив тактику й заявив, що поворот Перона до Арґентини є позитивним становищем.

М.ін. Ляноссе видав декрет, на основі якого можуть кандидувати на президента Арґентини лиш ті арґентинці, які були в Арґентині 25 серпня ц.р. Перон приїхав після тої дати.

Зрештою Ляноссе заявив публічно, що він хоче передати владу цивільним людям. Арґентина є тепер в дуже важкому господарському положенні. Там панує м.ін. страшна дорожнеча, яка зростає з кожним днем.

Перонова поїздка до Арґентини закінчилася повною невдачею. Теперішний військовий диктатор А. Ляноссе не хотів відкликати закону, на основі якого кандидати на президента мали жити в Арґентині в дні 25 серпня. Супроти того Х. Перон залишив Арґентину й повернувся до Еспанії.

Найзамітніше, що й арґентинці були розчаровані Пероном. При його від'їзді, звичайним пасажирським літаком, на летовищі була всього маленька група поклонників Перона.

Тим самим Перон закінчив свою політичну приґоду в Арґентині. Всі великі поклонники Перона були мабуть більше розчаровані Пероном, як він прийняттям арґентинців.

Землетрус в Нікараґуї

Столицю південно-американської держави Нікараґуї Манаґуа навістив страшний землетрус, який обернув місто в руїни. Прибл. 20,000 осіб було поранених, а понад 6,000 осіб поховано у спільних гробах. Кілько осіб згинуло годі сказати. На допомогу поспішило 20 держав з Кубою включно. Найбільшу допомогу післали США. Уряд Нікараґуї заповів, що не буде відбудовувати знищеного міста, бо воно збудоване на вульканічному підложжі, яке постійно навіщують землетруси. Столицю Нікараґуї відбудують на іншому місці.

• **Щоб виробити одну** тонну доброякісного книжкового паперу, потрібно 184,000 ґальонів води.

Відвідувачі можуть працювати

Федеральне міністерство для справ іміграції проголосило, що закордонні відвідувачі, які перебувають у Канаді, якщо бажають, можуть дістаті дозвіл на працю.

Очевидно, вони мусять мати важний дозвіл на побут у Канаді. За дозволом на працю треба звертатися до відділів міністерства іміграції в найближчому місті. Треба теж мати посвіду від підприємства, яке дає працю.

Короткі вістки

• **Едмонтонська міська** рада звернулася до провінційного уряду з проханням призначити потрібні фонди на будову допоміжних шпиталів („нирсінґ гомс") в Едмонтоні, де постійно понад 500 осіб жде на прийняття до того роду шпиталів.

• **В 1972 р. фармерські** робітники заробляли пересічно 1.82 дол. на годину. Найнижча заробітна платня була в Атлянтійських провінціях, бо лише 1.48 дол. на годину, а найвища в Британській Колюмбії, де вони діставали 2.04 дол. на годину.

• **Квебекський уряд плянує** збудувати коштом 6 мільярдів долярів штучне озеро для продукції електрики. Озеро мало би залити цвинтар індіян. Квебекські індіяни гостро запротестували проти будови греблі, бо знищення цвинтаря, то згідно з індіянськими віруваннями святотатство.

• **Центральна мортґеджова** корпорація дала 6 мільйонів долярів позички провінційним урядам Алберти та Бриатнської Колюмбії на розбудову каналізації по більших містах.

• **Поблизу міста Порт Гови,** Онт. вилетів з рейок пасажирський поїзд залізничої компанії Сі-Ен-Ар. Всі 11 пасажирських вагонів та льокомотива не перевернулися, але 357 пасажирів зазнали різних потовчень та наїлися чимало страху.

• **Федеральне міністерство** державних прибутків проголосило список 835 організацій та церков, якім з різних причин відібрано право видавати посвідки до прибуткового податку за пожертви для тих організацій, які передше користувалися правом добродійних організацій.

• **Частини канадських** військових груп полетіли до Европи, де візьмуть участь в зимових маневрах військ европейського оборонного союзу НАТО. В маневрах братимуть участь теж вояки США та Західної Німеччини.

• **50 совєтських жидів** із сімох різних міст протестували в Кремлі під час засідання совєтського парляменту проти відмови совєтським урядом дати жидам дозвіл на виїзд до Ізраїля. Із жидів засуджено на кару 14 днів в'язниці.

• **В північній Індії згинуло** 115 осіб наслідком морозів, які навістили цю, звичайно, теплу частину Індії.

• **Провідник англійської** робітничої партії лейбуристів Г. Вілсон відкликав свою подорож до США, як протест проти недавних бомбових налетів на Північний В'єтнам.

• **В Римі відреставровано** пошкоджену австралійцем мадярського походження славну статую Божої Матері з померлим Христом („Піста"). 10 техніків працювали над відновою статуї п'ять місяців.

• **93 совєтських жидів, які** виїхали були до Ізраїля, приїхали до Відня й тепер звернулися з проханням до прем'єра СССР Л. Брежнєва, щоб дозволив їм повернутися до СССР. Іміґранти були розчаровані відносинами в Ізраїлі.

• **Біля Маямі, Флорида,** розбився американський пасажирський літак. Жертвами катастрофи стало 100 пасажирів, з яких деякі померли наслідком ґанґрини, яку дістали наслідком покалічень, бо літак впав був у багно.

• **В СССР є за мало** циркових сміхінув („кловнів"). Директор московської школи для циркових сміхунів заявив, що в СССР тепер треба найменше 100 циркових сміхунів.

• **СССР випробовує тепер** нову ракетну бомбу СС-9, яка, на думку американських військових спеціялістів, може знищити вистрільні бази американських ракетних бомб „Мінатмен".

• **Столицю Австралії** Сидней навістила велика злива. Протягом одної ночі впало понад 6 цалів дощів. Вода позаливала багато автомобілів та будинків.

• **Терористи захопили** в Бразилії 62-річного Г. Грова директора англійської фабрики м'яса й вимагають за його звільнення один мільйон долярів.

• **Данське міністерство** оборони повідомило, що біля берегів Данії крутиться підводне судно невідомої державної приналежности. Недавно подібне судно крутилося біля берегів Норвеґії, але, як Норвеґія вислала воєнні судна для прослідження, воно втікло.

• **Папу Павла VI відвідав** президент Індонезії Сугарто й вручив йому гарний срібний піднос. Папа відвідував президента Сугарто в часі свого побуту в Індонезії в 1970 р.

НЕДІЛЯ ПО БОГОЯВЛЕННІ

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 8

Коли ж Ісус зачув, що видано Івана, то пішов у Галилею .А як покинув Назарет, то прийшов і поселився в Капернаумі приморськім у межах Завулона й Нефталима, щоб сповнилось слово, сказане пророком Ісаією: Земле Завулонова й земле Нефталимова, при морському шляху, по той бік Иордану, Галилеє, поганська, народ, що сидів у темряві, побачив велике світло; і тим, що сидять у країні смертної тіні, світло засяло.

З того часу почав Ісус проповідувати й говорити: „Покайтеся, бо наблизилося царство небесне".

ЛИСТ ДО ЄФЕСЯН: 4,7-13

Браття! Кожному з нас дана благодать за мірою Христових дарів. Тому й сказано: „Вийшов на висоту, забрав у полон бранців, дав дари людям."

А те „вийшов", що означає, як не те, що він був зійшов і в найнижчі частини землі? Той же, хто був зійшов на низ, це той самий, що вийшов найвище всіх небес, щоб усе наповнити. І він сам настановив одних апостолами, інших — пророками, — ще інших — євангелистами і пастирями і вчителями, для вдосконалення святих на діло служби, на будування Христового тіла, аж поки ми всі не дійдемо до єдности в вірі й до повного спізнання Божого Сина, до звершености мужа, до міри повного зросту повноти Христа.

Промова кардинала Чіконьяні

З НАГОДИ 500-РІЧЧЯ СМЕРТИ КАРДИНАЛА ВИССАРІОНА 19 ЛИСТОПАДА 1972 Р. В УКР. КАТ. УНІВЕРСИТЕТІ СВ. КЛИМЕНТА

В імені всіх дякую Кардиналові Сліпому, який нам говорив про велику постать Кардинала Виссаріона. Але я пригадую собі один епізод у житті Кардинала Сліпого, коли то десять років тому Папа Іван покликав Префекта Конгрегації для Східних Церков Кардинала Тесту й мене і сказав, що треба нам піти привітати одного ісповідника, про якого ми не мали вісток, а який ніколи не подався перед мучителями, був усе вірний Церкві, вірі, як священик, як українець і як член Східньої Церкви — представник Сходу і Заходу. І ось ми, кардинал Теста, Архиєпископ Антоніо Саморе, субститут для надзвичайних справ, і я, в переконанні, що йдемо зустрічати ісповідника віри, поїхали до Гроттаферрата. Кардинал Сліпий з тугою хотів бачити Папу, так як ми з тугою хотіли бачити його. Папа очікував його у своїй студії, мав його фотографію зі своїм підписом, вони обяснили й говорили про Схід, про тюрму, і ось тут Кардинал Сліпий найшов свій дім, своє місце, де його очікували. Ми потім і думали, що, будучи у Гроттаферрата, — кол. єпархії Кардинал Виссаріона, — в той спосіб Виссаріон прийняв Кардинала Сліпого до своєї єпархії. Так зарядило Боже Провидіння.

Потім Кардинал Сліпий прибув до Ватикану, і за володіння двох Папів. Івана XXIII і Павла VI, репрезентував Схід у той сам спосіб, що Виссаріон — як духовні діти Папи. Він зробив габато, навіть надокучуючи декому, як це роблять ті, що працюють дуже багато...

Він збудував гарний храм Св. Софії — Божої Премудрости і ми є раді, що маємо церкву Св. Софії в Римі. Мозаїки виявляють походження цієї святині, яка гідно представляє Схід у Римі.

У митрополії у Львові, з Перемишлем і Станіславом, де в катедрі св. Юра сидять інші, не говориться про цю славну історичну Церкву, ані про її митрополію. Хто ще репрезентує це все сьогодні? Відповідь: Кардинал Сліпий своїм походженням і своєю діяльністю, як син Сходу так і Заходу, він вселенський, він у своїх споминах, що їх пише, репрзентує історію Сходу, і він репрезентує його добре.

Історія є вища від речей світу. Великим був Виссаріон, який привів Схід до Собору св. Петра, як складову частину Вселенської Церкви. І то мав на думці Кардинал Сліпий, коли будував церкву Св. Софії, щоб Схід належно світив у Римі.

Пригадую церковну історію, в якій, коли говориться про Собор у Флоренції, все говориться про Кард. Виссаріона й про його приятеля, київського митрополита Ісидора. То перші східні кардинали тієї доби. Виссаріон похоронений у базиліці Св. Апостолів, де відбувалися гарні конференції.

На закінчення хочемо подякувати Кард. Сліпому за все, що він зробив, щоб пом'янути Кардинала Виссаріона, за його духа — римського й вселенського. Дякуємо амбасадорам, що репрезентують свої народи. Дякуємо отцям чернечого чину, що вшанували Висаріона, і за надгробний камінь на його пам'ять у базиліці Св. Апостолів. Я читав напис. Гарна злука великих імен — Кардинала Виссаріона й Кардинала Сліпого — католицького Сходу, вірного Сходу, зокрема в особі Кард. Виссаріона.

Свято св. священомученика Йосафата в Римі

(УПБ) — По великих і дивних пригодах тіло св. священомученика Иосафата — мученика за єдність Церкви в нашому народі, спочило на місці, де йому годилося бути — біля гробу св. Апостола Петра. Кожного року на престолі, під яким зложено його тлінні останки в архиєрейських ризах, правиться Службу Божу, в якій беруть участь усі члени української громади в Римі та чужинці-паломники. Св. Иосафата своєю приявністю дальше говорить до них усіх про великий Христовий заповіт: щоб усі були одно.

Цього року свято св. Иосафата святковано в Римі в неділю, 26 листопада. Вранці о годині восьмій увесь простір біля престолу був зайнятий численними учасниками: черцями й черницями наших чинів, студентами наших Семінарій і Університету, та чужинцями. Торжественну Службу Божу відправив Верховний Архиєпископ Иосиф і йому сослужили: Преосв. Володимир (Маланчук) — Екзарх українців у Франції, о. митрат А. Мітнахт, о. С. Чміль, салезіянин, та о. І. Музичка, а дияконував о. Рафаїл, студитського уставу. Знаменито співав хор Малої Семінарії.

Цьогорічне святкування замітне тим, що можна б його получити з іншою подією, яка має тісний зв'язок із життям св. Иосафата. У 1614 році він став першим ігуменом манастиря в Жировицях, де чудесно появилася ікона Божої Матері, якої копія находиться в оновленій церкві Жировицької Матері Божої і св. муч. Сергія і Вакха в Римі. По численних труднощах і клопотах ця церква й ікона знов опинилася в наших руках, її оновлено ще краще, ніж було, і таким чином св. Иосафат є тепер коло ікони, яку почитав і перед якою молився ще як ігумен.

Ця дрібниця незамітна, головно ж неознайомленому з життям нашого мученика за єдність, але в ній багато мови й змісту. Церковна єдність скроплена кров'ю священомученика й його приявність у Римі та ввесь наш нарід під Покровом Марії — то дві великі справи, які повинні керувати нашими вчинками.

Верх. Архиєп. Кир Иосиф у своїй проповіді вказав на цей дивний факт, а було їх в історії збереження мощів св. Иосафата дуже багато. Боже Провидіння в дивний спосіб провадило тим усім. То напімнення для нас. Ми не можемо жити вдоволені собою, як багач із Христової притчі, а треба нам наполегливо працювати під сучасну пору, так як би ми могли все зробити, а молитися, так, як би від Бога без нашої праці все залежало.

Нарада над Декретом про Східні Церкви

(УПБ, Рим) — Дня 10 листопада м.р. відбулося засідання Папської Комісії для інтерпретації Декретів Другого Ватиканського Собору. Однією справою в нарадах був 4-ий розділ у Декреті про Східні Церкви, який звучить так: „Отож у цілому світі нехай буде видна дбайливість про охорону й розвиток всіх помісних Церков, і для того нехай будуть встановлені парохії й власна ієрархія там, де цього вимагає духовне добро вірних. А ієрархи різних поодиноких Церков, що дістають судовласть на тій самій території, нехай стараються у спільних нарадах на періодичних сходинах плекати єдність дії й об'єднаними силами спомагати спільні почини для справнішої діяльности в ділянці поширення релігійности та для успішного збереження карности клиру. Увесь клир і ті, що є на черзі до свячень, нехай будуть добре поучені про обряди, а передусім про практичні засади в міжобрядових справах. Щобільше, навіть і мирян під час науки катихизму треба повчити про обряди та про їхні засади. Вкінці, усі без вимку католики, як теж усі охрищені котроїнебудь некатолицької Церкви чи спільноти, що приступають до повноти католицької єдности, нехай задержать всюди свій власний обряд, денебудь у світі вони не жили б, нехай його шанують і по змозі його придержуються а в особливих випадках права осіб, спільнот чи околиць, вони мають непорушне право віднестися до Апостольського Престолу, що як найвищий арбітр (рішальний чинник) міжцерковних відносин подбає про потреби в екуменічнім дусі чи просто, чи через другі власті, даючи відповідні зарядження, рішення чи рескрипти".

Президентом Комісії є кард. Перикл Фелічі. Присутніми на засіданні були: кард. Шепер (Префект Конґр. для Науки і Віри), кард. Війо (Державний Секретар), кард. де Фюрстенберґ (Конґр. для Східніх Церков), кард. Віолярдо; архиєп. Шрефер (Секретар Конґреґації для католицького виховання), єп. Рубін (Секретар Синоду Єпископів).

Покищо нема повідомлення про прихильні й конкретні пояснення дотичної Комісії.

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

Східна політика

(УПБ, Рим) — Швайцарський журнал „Люцернер Тягблятт" з 26.9.72. помістив статтю про Папу Павла VI (її передруковано в „Ль'Оссерваторе Романо"), в якій, між іншим, говорить:

„Діялог зі Сходом є великою проблемою і Павло VI працює наполегливо, щоб встановити контакт із Совєтським Союзом та з іншими державами з комуністичними урядами у справі питання релігійної свободи.

На закид, що Церква в цей спосіб шкодить християнському імені у світі, коли вона вдержує зв'язки з державами, які визнають атеїзм, Ватикан відповів, заявляючи, що в цих країнах римська Церква намагається передусім „урятувати те, що можна врятувати".

Церква веде свою ‚східню політику' під проводом Папи Павла VI, не зважаючи на те, що противна сторона, тобто совєтський уряд, не бере під увагу питань науки-доктрини. Саме в цих днях Москва різко відкинула всі спроби Церкви встановити переговори. Це сталось заявою у ‚Правді', яка називає ‚реакційною' кожну релігію і закликає держави східньої Европи до більш різкої безбожницької пропаґанди та щоб із збільшеними силами поборювати християнську віру".

У зв'язку з тим, останніми місяцями совєтська преса, між іншими „Правда України" з 1 і 17 серпня ц.р. посилила кампанію брехливих і нечесних наклепів проти осіб Слуги Божого Митрополита Андрея і Верховного Архиєпископа Кир Иосифа. Ці напади негідні не тільки всякого публіциста й журналіста, але й друкарського чорнила й паперу. У них стало закидується обом нашим церковним Князям симпатії до гітлеризму і зв'язки та співпрацю з нацизмом у часі горезвісної німецької окупації під час останньої війни.

Коротко треба сказати: все те лож! Всім це відомо і відоме це теж відповідним совєтським властям, що Митрополит Андрей не був жадним приятелем нацизму, в нього гітлерівці робили ревізії й розшуки (перекопали навіть ввесь город!), а Верховного Архиєпископа мало не розстріляли. Верховний Архиєпископ Иосиф не брав участи в жадних гітлерівських маніфестаціях, не зважаючи на клопотання різних людей. Це знають самі совєтські слідчі і навіть дивувалися цьому в часі своїх допитів.

Болюче, що ніхто у вільному світі не реаґує на цього роду очернення, забріханість і несправедливість.

Свято св. Теодора студита в Римі

(УПБ) — Серед сірих буднів, навіть споглядаючи на календар, легко може пройти мимо день великого східнього Отця св. Теодора Студита, основника чернечого уставу студитів. В українській монашій обителі оо. студитів „Студіон" над альбанським озером біля Риму, що її придбав для них Верховний Архиєпископ Иосиф, цей день, 24 листопада, — то празничий день для горстки ченців. Вони його рік-річно щиро святкують. І цього року цей день був теж замітний. Торжественну Службу Божу в церкві монахів відправив Екзарх для українців у Франції, Преосв. Володимир (Маланчук), в сослуженні: о. Настоятеля А. Рижака, студитського уставу, о. С. Гарванка, о. І. Музички та о. Рафаїла, студитського уставу; дияконував д. Христофор, студитського уставу. Співали брати студити, сестри василіянки, які прийшли зі своєю Матір'ю Генеральною, студенти Університету св. Климента та деякі вірні. Проповідь виголосив о. І. Музичка.

Наш манастир оо. студитів біля Риму має тепер монашу громаду, що начислює вісім осіб, із бібліотекою, малярською робітнею, яка досі видала ряд цінних ікон та інших мистецьких робіт, і з добре упорядкованою господаркою, яка дає працю й забезпечення монашій родині. Потрібно лише більше людських рук. Обитель чекає на кандидатів, які хотіли б посвятитись на службу Богові і своїй Церкві в дусі св. Теодора Студита і києво-печерських монахів. Верховний Архиєпископ є їхнім зверхником, патроном і духовним опікуном. Ченці придбали мідяний іконостас, до якого малюють тепер ікони й мозаїки.

✝

В суботу, 20-го січня, в год. 9.30 рано в 40-вий день смерти бл. п. Івана Воробець-Карпатського буде відслужена заупокійна Служба Божа в церкві св. Юрія Побідоносця, на яку запрошують приятелів та знайомих

Дружина й діти.

✝

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що у Львові, 6-го січня ц.р. по довгій недузі упокоїлася в Бозі, проживши 78 років, наша найдорожча мама й бабуня

бл. п. Катерина ВАРЕНИЦЯ

Похорон відбувся в понеділок, 8 січня ц.р. в год. 3-тій пополудні у Львові — Україна.

За спокій її душі буде відслужена свята Літургія в Едмонтоні в катедральному храмі святого священомученика Йосафата при вул. 97 - 108 Аве., в суботу, 13-го січня ц.р., в год. 9-тій ранку.

В глибокому смутку:

син д-р Мирослав Вареница з дружиною Іриною
внуки: Марко, Тереса й Марта, Едмонтон,
сестрінок, інженер Осип Боба з дружиною
Ольгою і донею Роксоляною, Ню Йорк.

500-ліття смерти патріярха і кардинала Виссаріона

Рим (УПБ). У Римі належно згадали й вшанували пам'ять великого грецького церковного мужа XV ст., сучасника нашого Ісидора — патріярха і кардинала Виссаріона в п'ятсотріччя від дня його смерти. Добре зорганізована програма цього ювілею почалася 7 листопада ц.р. Організацією ювілею зайнявся, за почином Блаженнішого Иосифа Чин францісканів, протектором і духовним опікуном якого був патріярх Виссаріон і в церкві якого зложив він свої кості.

Чин улаштував ряд конференцій про діяльність Виссаріона. Ювілейні святкування відкрив генеральний настоятель чину францісканів о. В. Боммарко і потім до зібраних коротко промовив кард. М. де Фюрстенберґ, Префект Конґреґації для Східних Церков. Першу доповідь виголосив проф. А. Кочче, францісканин на тему: „Кардинал Виссаріон і базиліка св. XII Апостолів", згадуючи, що Блаж. Кир Иосиф є наслідником кардинала патріярха Ісидора; публіка прийняла це гучними оплесками.

В суботу, 18 листопада, в річницю смерти великого східнього кардинала († 1472 р.), в базиліці св. Дванадцяти Апостолів, де спочиває тіло Виссаріона, наш Верховний Архиєпископ Иосиф відправив торжественну св. Літургію і у своїй проповіді подав життєпис і характеристику постаті патріярха Виссаріона.

Святкування закінчилося 25 листопада доповіддю проф. И. Скірона на тему: „Візантійська культура в Італії і кардинал Виссаріон". Секретар організаційного комітету о. А. Кочче подякував усім за участь і зацікавлення особою великого піонера зближення Заходу і Сходу, і подав до відома, що всі доповіді будуть зібрані в одну збірку на спомин 500-ліття смерти кард. Висаріона.

Наша поминальна Св. Літургія 18 листопада була кульмінаційною точкою у святкуваннях. Її відправив Блаженніший Иосиф, а сослужили: о. А. Рижак, студитського уставу, о. д-р Ю. Федорів, о. Партеній, василіянин з Ґроттаферрати, о. д-р І. Хома, о. д-р І. Тилявський, салезіянин; дияконували о. д-р Р. Саба та о. Рафаїл, студитського уставу. Співав хор Малої Семінарії. Серед численних гостей були присутні кардинали: Тралья, Конфалоньєрі, Марелля та Шепер; Архиєпископи Бенеллі, Казароллі, Кляріцйо та Ріґі від кард. Війо; і звиж 15 амбасадорів різних країн при Ватикані, з-поміж яких деякі приступили до Св. Причастя в нашому обряді. Святочну доповідь про Виссаріона виголосив Блаженніший Иосиф в італійській мові, де начеркнув жит-кій мови, де начеркнув життєвий шлях Виссаріона, говорив про його працю, прикмети духа та його великий вплив на зближення, а навіть і на коротке поєднання між візантійським Сходом і латинським Заходом. По замвонній молитві ґвардіян францісканів перечитав листа від Папи Павла VI до Чину францісканів про їхнє відношення до кард. Висаріона.

В неділю, 19 листопада, у приміщенні Українського Католицького Університету св. Климента наш Блаженніший улаштував у традиційний український спосіб поминальну тризну. Серед присутніх були: декан Кардинальської Колеґії кардинал Чіконьяні, віце-декан кард. Тралья, кард. Марелля, кард. де Фюрстенберґ і кард. Шепер; архиєпископи Бенеллі і Кляріцйо; генеральний настоятель францісканів, амбасадори при Ватикані таких держав: Китай, Ливан, Ірляндія, Австрія, Арґентина, Венесуеля, Японія та представник Литви; ректор Орієнтального Інституту о. Жужек та професори Манцеллі і Скіро.

В часі обіду згадав покійного Висаріона Верховний Архиєпископ, підкреслюючи ще раз велике значення його і київського митрополита Ісидора та їх ролю на Флорентійському Соборі, на якім вони боронили примат Петрового Наслідника. Дуже цікаве слово мав під кінець старенький 90-літній кардинал Чіконьяні. Він вказав на цікавий, дивний і неприпадковий факт, що наш кард. Иосиф після свого визволення заїхав найперше до Гроттаферрата — на території кардинала Виссаріона, і тим самим, — говорив кард. Чіконьяні, — „Виссаріон прийняв кардинала Сліпого до своєї єпархії; так зарядило Боже Провидіння". Він перевів схожість між Виссаріоном і його добою та Кардиналом Иосифом у сучасності.

Гості оглянули приміщення Університету, собор Св. Софії та зоологічний музей.

Відійшов у вічність

бл. п. Евген Мацелюх

У вівторок, 21-го листопада покликав Господь до себе на 79-му році життя по заслужену нагороду бл. п. о. Евгена Мацелюха.

Покійний народився 1893 р. в Бірках Великих коло Тернополя. Після закінчення богословських студій став священиком. Рукоположив його на священика Слуга Божий Андрей 7 квітня 1920 р.

Покійний душпастирював у Зарубинцях, збаражського повіту, в Худобинцях, Голгочах і Козовій.

На еміграції був душпастирем у таборах в Австрії та Німеччині. Після переїзду до США був парохом у Філядельфії, Рівергед і др. Був він організатором і першим головою кредитівки „Самопоміч" у Філядельфії та головою редакційної колеґії тижневика „Шлях".

Написав декілька книжок, видав збірки проповідей, поезії, а крім того писав статті.

Осиротив дружину Софію з Юрчинських, доньок, зятів, внуків і брата.

В. Н. П.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ:

о. М. НИЧКА ЧСВВ

Частина перша

БОЖИЙ СІВАЧ СІЄ...

Бог післав свого Сина, щоб Він об'явив нам повноту правд св. віри й все те, що потрібне нам до спасіння.

Ісус Христос своє післанництво сповнив. Він через три роки збирав кругом себе людей, навчав їх вічних Божих правд. Щоб люди краще розуміли Христа, Він послуговувався притчами - порівняннями. Він брав образки зі щоденного й зрозумілого життя і тим поясняв надприродні правди св. віри. Напр. прекрасно й зрозуміло змальовано тугу батька за невдячним сином у притчі про Блудного Сина. Той батько, що тужив і приймав сина, який повернувся з манівців то Бог, що приймає грішника, який навертається... Деякі притчі Христові такі ясні, що вони не потребують пояснень, а деякі Христос пояснював своїм апостолам наодинці, як люди розійшлися.

„ТВЕРДЕ ЙОГО СЛОВО"

Чи всі користали в однаковій мірі з навчань Христа? Ні! Хоч Христос був найкращий Учитель, хоч своє слово скріплював святістю свого життя й чудами, не всі сприймали Його науку. Не вся Христова проповідь приносила овочі.

До Христа прийшов чесний і добрий молодець, що хотів бути досконалий. Увесь Божий закон цей молодець зберігав докладно. Христос із любов'ю поглянув на нього й запросив до себе: „іди продай, що маєш і ходи за мною" — лагідно запросив Христос .Та той молодець не послухав запрошення Христа. Він відійшов засмучений тим, що Христос вимагав від нього того, до чого він був прив'язаний. Він вище цінив свій маєток,, як досконалість і участь у післанництві Христа.

Або погляньмо на ще один характерний образок із життя Христа. Христос чудесно накормив на пустині голодні тисячі народу. Люди були тим так одушевлені й так захоплені, що хотіли Христа ввести в Єрусалим, як свого царя. Та Христос того дня скрився від них. Коли його знайшли, наступного дня, Він використовує одушевнення народу й факт чудесного накормлення і обіцяє дати корм для людських душ. Тим кормом і напитком має бути Його тіло й кров. Не всі слухачі сприйняли його обітницю. Багато з них залишили ходити з ним. Вони казали: „тверде його слово, хто може Його слухати!"

НЕ ВСІ ЦІКАВЛЯТЬСЯ НИМ...

Така є доля Божого слова. Не всі однаково сприймають його. Не завжди воно приносить спасенні овочі для тих, що його слухають. Часто люди, навіть і добрі, не хочуть Божого слова таким, як воно є. Часто хочуть інших наук. Хочуть чудесного корму для свого тіла й його потреб. Погляньмо ще на св. Павла. Раз зайшов він до Атен, славної столиці мудрих греків. Там промовляв він на зборищі старших. Вони спочатку цікаво слухали цього чужинця, але, як він зачав говорити про покаяння, про Божий суд, справедливість, про Христове воскресіння — деякі слухачі почали реготатися й казали: „про це послухаємо тебе іншим разом". (Діян 17,30). Їм не було цікаво слухати надприродних правд. Або ще один образ: Павло ув'язнений у Кесарії. Там був управитель Фелікс, що радо любив говорити з Павлом. Раз він навіть узяв свою жінку Друзіллю, щоб вона послухала бесіди цього цікавого чоловіка. Та коли Павло почав говорити про справедливість, про здержливість, про майбутній Божий суд, Фелікс перервав йому й сказав: „Тепер іди собі, як буду мати час, тебе покличу. (Діян 24,24). І, здається, не покликав його ніколи!

А Пилат, коли Христос згадав про ПРАВДУ, зневажливо махнув рукою і сказав: „що це правда?" і відійшов. Мовляв: що говорити з такою людиною.

А в наших часах, чи не повторюється те саме?! Всякі видовища, гри, забави — ніколи не є задовгі. Ніколи не задорогі. Але добра, релігійна книжка завжди задорога й завжди злишня! Або з якоюсь утіхою відпекуємося від неї: — „не вмію читати!" Якби то заслугувало на похвалу в 20 сторіччі й наших обставинах... Навіть наші збори різних парафіяльних комітетів часто тягнуться в безконечність. Але проповідь часто задовга. Особливо така, яка заставляє нас подумати над собою, над своїм життям, яка вимагає від нас конкретних рішень поправити християнське життя!

Сумне то явище, але правдиве. Така розтрата слова Божого може часом знеохочувати священика в його праці. Приходить покуса: чи не краще говорити людям таке, як вони хочуть, замість того, що наказує мені Христос! Христос то предбачив і сказав прекрасну притчу про долю Божого слова.

На совєтсько-китайському кордоні китайські вояки чи китайські бандити вбили 5-ох совєтських вояків. Совєтська преса пише, що на кордоні доходить до постійних сутичок, бо китайські вояки чи бандити захоплюють совєтські вівці, що пасуться на кордоні.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

Дещо про Різдвяні Свята

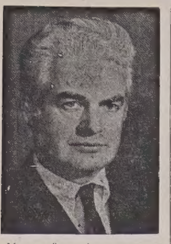

Ми щойно відсвяткували Різдвяні Свята. Різдвяні Свята мають в собі усе: радість і сум, радість із товариства й осамітнення, своєрідне замішання й простоту, залежно від того, ким ви є й де ви є. Я направду маю надію, що то був щасливий день для вас усіх та що чарівне сяйво різдвяної зірки, що так яскраво сяяла приблизно дві тисячі років тому, знову засяяли у вашому світі.

В часі цих рокових свят я примушений думати про багато успішних подій, що нас стрінули й які варто святочно відзначити, а одначе... як скоро безжурний сміх може обернутися в сум, наслідком якогось необдуманого вчинку або смерти.

Кожного року протягом різдвяного сезону Едмонтонська рада для безпечної їзди переводить передріздвяну кампанію за безпечною їздою. Я неможу належно оцінити старання цеї організації, яка старається зменшити число нещасливих випадків, що мають місце на вулицях нашого міста. Вона старається найперше виховувати водіїв автомобілів, що є першим ступнем, заки водій попадеться під приписи закону. Завданням закону є переконати кожного зокрема й усіх нас про важливість більшої обережности та меншого недбальства, як ми провадимо автомобіль. Завданням закону не є зменшити приятельського настрою чи нашої приємности, чи обмежити товариське та радісне святкування Христового Різдва. Зовсім ні. Але завданням кампанії є представити вам перед очі небезпечне та грізне оруддя, яке є під вашою контролею, якщо ви провадите свій автомобіль. Ви завважили, що я вжив слова „контроль". На жаль, між нами є за багато таких, що тратять контроль після того, як випили в товаристві кілька чарок.

Справа пиття й ведення автомобіля є дуже серйозна, якщо йдеться про те, щоб ми зменшили значно високе тепер число нещасливих випадків у місті. Статистика виказує, що число нетверезих водіїв, які були вмотані в нещасливі випадки, зросло протягом минулих чотирьох років із 34.8% до 37.5%. Число нещасливих випадків із смертями в нашому місті держиться цифри 33, й це число переслідує нас протягом минулих трьох років.

Інша статистика, яка заставляє нас призадуматися, то число нетверезих водіїв автомобілів, яке в цьому році зросло в порівнанні з минулим роком ... число водіїв, яких арештовано й покарано. Від січня до кінця вересня 1972 р. число нетверезих водіїв автомобілів зросло на 93.9%. То означає, що в нашому місці що сім годин арештовано одного нетверезого водія автомобілів.

Якщо ваше зайняття залежить від вашої вмілости вести автомобіль, не рискуйте ·Ба, що ще важніше, ви можете не лише стратити дозвіл на ведення автомобіля й вашу працю, але ви можете зіпсувати всі свята, не лише собі самому, але й цілій вашій родині та ще й якійсь іншій родині в місті.

Нещасливі випадки трапляються дуже скоро. Вони трапляються ще частіше, як що ви випили ... й вони звичайно псують усе не лише вам, але теж і іншим людям. Якщо ви маєте звичай випити в товаристві, або маєте звичай вступити на кілька чарок по дорозі із праці додому, або маєте звичай ходити на прийняття по домах в часі Різдвяних свят, або Нового Року, ви зробите велику прислугу для збереження життя й безпеки наших мешканців, якщо візьмете собі когось, щоб вам провадив автомобіль, або покличете собі таксі, або впевнитеся, що ви їдете з тверезим водієм.

Очевидно, що в часі свят поліція робить окремі старання, щоб забезпечити публіку перед нетверезими водіями. Якщо ви випили три або чотири чарки протягом одної години або двох на прийнятті, або партії, а відтак всідаєте до свого автомобіля й їдете, пам'ятайте заклик теперішньої кампанії Едмонтонської ради для безпечної їзди, який завжди є важний: П'ЄТЕ? НАПЕРІД ПОДУМАЙТЕ!

Якщо ви наїдете на поліційний автомобіль, ви можете опинитися в великому клопоті. Вас можуть обвинувати в переступленні 236 параграфу кримінального закону, що приносить зі собою кару до 1,000 дол. або в'язницю до шести місяців, або обі кари разом.

Ми хочемо, щоб ви завжди мали милі свята. Ми не хочемо, щоб ви стали одною статистичною цифрою. Тому ми просимо вас додержуватися цих трьох правил: Не їдьте в нетверезому стані. Не їдьте з нетверезим водієм. Старайтеся вступитися з дороги, як зустрінете нетверезого водія.

Настрій Різдвяних свят є чарівним і таємним настроєм, що проникає все життя протягом тих свят. То час мира й доброї волі в відношенні до всіх людей. В тому часі в нас зростає терпимість у відношенні до наших ближних, ми стаємо менше формальними й у нас панує доброзичливість до всіх. В нашій великодушности та чемности не забуваймо ніколи, що Христове Різдво може бути порою для радости й порою для суму. Добра воля в відношенні до всіх йде далеко дальше, як терпемість та вирозуміння. Складовими частинами для щасливих святкувань є теж журба про других та уважливість. В нашому святочному настрої святкувати радість Христового Різдва, впевніться, чи немає крихітки недбайливости в солодкому вині, з яким ми зустрічаємо свята. Кличем тих, які хочуть зробити наше місто безпечним місцем для проживання повинно бути, не лише в час Різдвяних Свят, але постійно: П'ЄТЕ? НАПЕРІД ПОДУМАЙТЕ! То є дуже розумна пригадка для тих, що їдуть недбайливо і є самопевними.

Айвор Дент, мейор

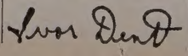

Богослуження: січень

о. П. Шнидюк
10905 - 102 Стр.
Ґренд Прері, Алберта
Тел.: 532-1169 або 532-9537
14. — Райкрофт 10 рано (Водосв) Ґренд Прері 4 попол.
19. — Ксиуан 10 рано (Водосв.) Норт Стар 4 попол. (Водосв.)
21. — Гай Прері 10 рано (Водосв.); Ґренд Прері 4 попол.
28. — Гайнс Крік 10 рано (Водосв.); Ґренд Прері 4 попол.
28. — Редвотер 10.30
30. — Редвотер 9

о. Д. Гна.
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
14. — Бонивил год. 10 рано
19. Богоявл. — Ґлендон год. 10 рано. Водосвяття і благословлення домів
21. — Ст. Павль год. 10 рано Водосвяття і благословлення домів в місті
28. — Бонивил год. 0 рано

о. Є. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
14. — Параскевія 10:30
19. — Радвей 10:30
21. — Смоки Лейк 10:30
28. — Смоки Лейк 10:30

о. М. Гураль
11503 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
14. — Едсон год. 10.30
19. Богоявлення — Чергил год. 10, по Водосвяттю відвідини парафіян
21. — Рочфорт Бридж год. 10.30, по Водосвяттю відвідини парафіян
28. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
14. Новий Рік — Восток св. Михаїла, початок 9.30 р.
19. Богоявлення Гдне. — Делф початок год. 9 рано. В Навечеріє: водосвяття год. 11 р. — Восток св. Михаїла
21. — Лемонт
28. — Ст. Майкел

о. Ол. Захарієсевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
14. — Голден год. 8.30 ранком Копрник год. 10.30 ранком
19. — Голден-фарми св. Літургія і водосвяття йорданської води год. 10.00
21. — Голден год. 8.30 ранком; Дейзленд год. 10.30 ранком
28. — Голден год. 10.30 ранком співана

о. Б. Карпчек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
14. — Атабаска 10.
19. — Росінгтон 10.30. Водосвяття
21. — Річмонд Парк 11. Водосвяття.
28. — Атабаска 10.

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam. Ph. 366-3890
14. — Файделиті 10.30 рано
21. — Мирнам 10 рано
28. — Ллойдмінстер 10.30 рано
30. — Мирнам 10 рано

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
14. — Кемровз 10 і відвідини парафіян,
21. — Гей Лейкс 10 і відвідини парафіян.
28. — Равнд Гил 10 і відвідини парафіян.

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
14. — Редвотер 10.30
14. — Редвотер 9; Федора 10.30
21. — Редвотер 9; Вог 11

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
19. — Спедден, Сл. Божа і Водосвяття год. 10.30 (Богоявлення)
21. — Стрий год. 10.30
28. — Давнінг

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
14. — Ренфурлі 10.30
19. — Іннісфрі XI 10.00
21. — Іннісфрі-місто 10.30
28. — Менвіл 10.30

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
14. — Дервент 9.00; Елк Пойнт 11.00 Новий Рік
19. Йордан — Дервент 10.00
21. — Дервент 9.00; Верміліон 11
28. — Дервент 10.30

САСКАЧЕВАН
Арран — округа
14. Новий Рік — Пеллі год. 9 рано Сл. Божа; Арран-місто год. 10.30 Спів. Сл. Божа
18. Навеч. Богоявлення — Арран-місто год. 9 рано: Царські Часи: год. 10.30 рано Спів. Сл. Божа, Водосвяття
19. Богоявлення — Арран-місто год. 8 рано Повеч. Вел. з Литією; год. 9.30 рано Спів. Сл. Б.; год. 11 Вел. Водосвяття
20. Собор Св. Івана Хрестителя — Вайтбіч год. 10 рано Спів. Сл. Божа і Водосвяття
21. неділя — Арран-місто год. 9 рано Сл. Божа; Арран-Весна год. 10.30 рано Спів. Сл. Божа і Водосвяття
28. неділя — Арран-місто год. 9 рано Сл. Б.; Пеллі год. 10.30 рано Спів. Сл. Б. і Водосвяття

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
14. — Медовлейк
19. Йордан — Норт Батлефорд, вечером год. 6 Молебень і Водосвяття, а по відправі спільна Свята Вечера для всіх
21. — Норт Батлефорд, по полудні год. 3 в Радісон
28. — Норт Батлефорд

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask
14. — Вакав 9.30; Ст. Дж. 11.30
19. Богоявління — Вакав 9 рано
21. — Вакав 9 рано; Прудгом 11
28. — Вакав 10.30 рано

о. С. Юник ЧСВВ
Box 62, Krydor, Sask.
14. неділя — Кридор год. 11
19. Богоявлення — Кридор год. 10 (Водосвяття)
21. неділя — Блейн Лейк год. 10 (Водосвяття)
28. неділя — Орлов год. 10

ЦЕРКОВНІ СВЯТА
Юліянський календар:

19 січня, п'ятниця Богоявлення Господнє

21 січня, неділя По Просв. Юрія Хоз.

28 січня, неділя 30 по Сош. Павла

30 січня, вівторок † Антонія Великого преп.

Григоріянський календар

21 січня, 30 неділя по Сош. Максима

25 січня, четвер † Григорія Богослова св.

28 січня, неділя 31 по Сош. Єфрема

30 січня, вівторок Трьох Святителів

МОЯ ЗУСТРІЧ З УПА (2)

Е. И. Ц. ван ГОТЕГЕМ, ГЕНЕРАЛ-ЛЯЙТЕНАНТ

Перевіряла нас таборова сторожа перед нашим виїздом згідно з рутиною: одним наказували роздягатися, іншим перевіряли клунки, декого ж взагалі не чіпали. Полонених намагалися застрашити погрозами репресій, додаючи до них нову на той час погрозу, що Головне німецьке командування (ОКВ) наказало на майбутнє карати розстрілом кожну спробу. Очевидно, ми не мали часу протестувати, посилаючися на Женевську конвенцію, проти порушення міжнародних воєнних прав. Але й ці погрози ні трохи не допомогли «гунам» (так прозивали німців полонені голляндці. — Прим. перекладача).

Перша спроба втечі відбулася вже по дорозі на Станиславівську залізничу станцію. Вчинив цю спробу нерозсудливо і радше імпульсивно один ляйтенант, який скочив у широку каналізаційну грубу. Його важко поранив один з вартових зайвим і цілком непотрібним пострілом. Пораненого ляйтенанта витягли з каналу і потім вже ніхто про нього не чув.

На станції наш вантажний потяг стояв уже напоготові, і ми кмілитво попрямували до одного вантажного вагону, в якому не було будки для гальмівника. Це мало ту вигоду, що ми не були під безпосереднім наглядом сторожі. Водночас із цим ми дбайливо оглянули вагон ззовні і були дуже задоволені з оглядин. З лівого боку ззаду, поблизу сталевого гака, з допомогою якою можна було легко спуститися аж до буферів, був великий отвір, що ним могла пропхатися людина. Цей отвір був забитий дошками і задротований зверху колючим дротом. Це не повинно було становити для нас поважнішої перешкоди.

Наша «партія втікачів» складалася з шести осіб, а решта в'язнів у вагоні мала давати нам всю можливу допомогу. Ми погодилися, що будемо тікати по двоє, тому що група з шести осіб могла б бути надто підозрілою. Гарм і Кіс творили одну двійку, Ян був з Пітом і Геррі зо мною. Ми хотіли вирватися чимскоріше, бо знали, що не одні ми плянуємо втечу і що пізніше — після кожної втечі — вигляди на успіх будуть дедалі менші. Бувши найстаршим, я мав започаткувати справу, і кілька миль за Станиславовом отвір з боку вагону був широко відкритий. Четверо з тих, що не збиралися тікати, піднесли мене горизонтально понад їхні плечі і просунули мене поволі ногами вниз через отвір. Десь посередині я намацав підлогу вагону і спустився нижче. З цього моменту я пригадаю тільки, що холодне українське повітря вдарило в мою вовняну шапку і що поїзд мчався з великою швидкістю.

З деякою трудністю я проліз попри гак униз до буферів, де за кілька хвилин приєдналися до мене Гері і Кіс. Настрій цього моменту пригадую дуже добре: це було почуття здивування ...

Ми погодилися, що я подам знак, хто перший з-поміж нас має зіскочити з вагону, коли потяг рухатиметься не надто швидко, тому що земля була замерзла і тверда ,як скеля, і нам не можна було ризикувати покаліченням, маючи перед собою довгу дорогу.

Старт не спричинився до піднесення нашого настрою.

Геррі почав нервуватися, не послухав моєї перестороги не зіскакувати і, зіскакуючи, зачепився за щось, закрутився і впав горілиць, головою на лід у рові, викопаному вздовж залізничого шляху. Він лежав непорушно з розкинутими руками.

Зараз же після цього поїзд в'їхав на залізничий міст і я спостеріг, як вартові промайнули наче тіні. У цю мить я усвідомив, що ми ніколи не зможемо прийти на допомогу Геррі. І справді — ми його бачили останній раз. Він був одним з дванадцятьох ляйтенантів, що їх замордовано в Мавтгавзені.

Тим часом Гарм вийшов на буфер, і з цього моменту все пішло добре, немов належно контролюваний експеримент. Він і Кіс зіскочили один за одним на якійсь малій станції і сховалися між вагонами, що стояли на бічних рейках і закрили їх перед чуйним оком вартовних із станційної охорони.

Після цього Піт і Ян приєдналися до мене, і коли потяг сповільнив швидкість, ідучи під гору, Ян і я зіскочили з потягу по протилежних боках і зараз же Піт зіскочив услід за Яном. Мені повелося зіскочити найбіль удало: зіскочивши, я біг хвилину за потягом, аж поки сховався за низьким насипом, за яким не могли мене побачити вартові із гальмівних будок потягу. Проте, мене вкрив холодний піт, коли я побачив, що потяг все більше уповільнює швидкість. Хвилину пізніше я не чув взагалі вже цього холоду, коли останній вагон зупинився яких 50 метрів від місця, де я лежав, і вартові позіскакували з своїх будок. Але щастя мені сприяло, як і не покидало воно мене потім цілий рік і чотири місяці, аж поки ми вийшли з корабля на берег Англії. Ледве вибігли вартові з будок, а вже машиніст подав сигнал до від'їзду, і вони всі видряпалися на свої місця.

БАТУРИН

Історична повість (61)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

«Чого дрижиш, ну чого дрижиш, дурнику? Тобі не зроблять нічого. Не дам». І світлійший поцілував коня у білий лискучий лоб.

«Іди з ним у бокову алею!» — приказував салдатові.

«В сад бачиш, звірина полошиться, нервується. А ти чіпиш тут, не знать чого. Не бачив, як саджають на паль?»

Салдат узяв коня за поводи й повернув ним у сад.

«Не шарпай трензлею, вважно провадь, скотіна!»

За світлійшим півколесом стояли офіцери.

«Підемо, панове, до Мішки», — сказав князь і усміхнувся ,ніби провадив їх туди, де грають Серби, танцюють циганки, а карли творять непристойні жарти.

Мішка подвизався. Докладав усіх зусиль, щоб показати себе справжнім митцем. «Молодець Мішка!» — гукав на нього світлійший.

«Рад послужити вашому величеству», — відповів катюга.

«Дурний ти, Мішка, я не величество, я тільки світлійший», — поправив його князь.

«Як звав, так звав, коби що дав», — не засміявся, а ніби заіржав Мішка.

Меншіков добув з кармана таляра й кинув йому.

«Славний малий, та розуму в нього, як у здохлого теляти. Підемо».

Увійшли у велику гетьманську маштарку, бо повози поїхали з гетьманом, а ті, що залишалися, відставлено до московського обозу. В куті дрімали ще якісь дві старосвітські брички, спадок по Самойловичу. В них спали мертвецьки пяні салдати.

Загалом тверезих тут не було. Мученики — пяні від болю, мучителі від горілки. Міша не жалував її, — ради «усерднійшого дійствія».

Вже сам воздух пянив. Слабших офіцерів млоїло, їм робилося недобре. «Нагидив скотина!» — сердився на них світлійший.

«Пашол вон! Ще чого доброго облюєш мені каптан».

Щасливі, що таким дешевим способом увільнилися від дальшого обов'язку бути свідками «таїнства»*), вибігали на двір.

«Бачить скотина, що віддасть учорашний обід, і чекає. Офіцери! Вам треба було бачити, як цар усмирював стрільців. А то їх млоїть, як хахлам добіраються до шкури».

Світлійший дійсно сердився, дивлячись на тую мягкосердність. Він привик до страшного «Преображенського уставу», куди нераз заходив з царем, подивляючи його невичерпані концепції в вигадуванню що раз нових способів мучення людей.

Меншіков завидував цареві не тільки його царського вінця, але й тої велитенської сили, того «твердого характеру», котрому ніщо й ніколи не могло устоятися. Він хотів наслідувати царя, щоб стати гідним його співробітником.

На кару Батуринців дивився, як на завдання великої ваги.

Скинувши рукавицю з правої руки, брав розпалену шину і водив нею по голій спині приклепленого до лавки старця, приговорюючи: «Оттак, його, сукіна сина, полегеньки та помаленьки, щоб руку нашу почув. Тверда московська рука, що, хахли питльовані, га?»

Тіло шипіло, надувалося, шкварилося, як на сковороді м'ясо, і по маштарці розходилася противна м'ясна вонь.

«Чого ревеш?» — гукав світлійший, ну чого ревеш? Не хотів роззявити рота на суді, так тепер мовчи».

Жертва не видержувала муки. Благала милосердя і пощади, обіцяла сказати все, що знає. Її відчіпали від лави, обливали водою і заставляли зізнавати. Та з зізнань нічого не виходило. Одні якісь нерозгадані фантасмагорії.

Виносили трупа з маштарки, щоб не заваджав.

«Духом вони кріпкі, Черкаси то, але тілом наш чоловік сильнійший», — говорив князь.

«У наших більше вправи», — завважував сонний майор. Він що лиш тут продрухався, мабуть тому, що бачив діло, а не слова.

«Так», — притакнув світлійший, — «наших бють, а козаки, ніби шляхтичі польські походжають собі безпечно, мов які графи. Але заждіть! Провчимо ми і вас. Буде одна держава, один цар і один кнут, — незалежники!»

Меншіков сердився на привілеї хахлів. Щож то, вони з иншої глини, як москалі?

«Натягай кріпко!» — кричав на тих, що поміж двома лавами розтягали якогось здорового й кріпкого сердюка.

«Це не баба на постелі лежить, а хлоп, як дуб, його хоч волами розвивай. Та — ак!»

Кости хрустіли й вихоплювалися зі вставів. Сердюк, сціпивши зуби, глухо стогнав.

Світлійший допитувався його, де гетьманські клейноди.

Мученик, замість відповіди, тільки страшно глянув на своїх катів.

«О, того лиш пусти», — шипів князь, — «так він скочить тобі до очей, як тигр. Уговкаємо ми вас, бунтівники, загорівники, ізменніки!»

Меншіков підступив туди, де кнутами били. Він любив пописуватися своєю силою. Щоб не гадали люди, що малий, так слабий.

*) Так тоді величали тортури.

❖ **В Бразилії зростає число протестантів — П'ятидесятників. Тепер протестанти будують в Сао Павльо в Бразилії церкву, в якій зможе молитися 25,000 осіб.**

❖ **10 членів американської жидівської Оборонної ліги прив'язали себе ланцюгами до брами будинку, де живе совєтська місія до ОН в Ню Йорку. Поліція їх розігнала, але вони заповіли, що й надалі будуть докучати совєтським дипломатам у США.**

HERITAGE

ВЖЕ МОЖНА ДІСТАТИ

Нове албертське видання для етнічних груп, в якому відбивається колір, драма та багатство многокультурної минувшини.

ДАРОМ. Старайтеся дістати кожне число цього постійного видання! Подайте ваше ім'я вже тепер на список тих, що хочуть діставати цей журнал. ПИШІТЬ ДО: Heritage, Department of Culture, Youth and Recreation, 11th Floor, CN Tower, Edmonton, Alberta.

Ми радо приймемо ваші дописі до „Герітидж"... всякі інформації про життя етнічних груп, як статті, світлини, поезії, описи народних звичаїв та пісні, як теж вістки про різні будучі імпрези. Шліть їх нам (в англійській мові) на вищеподану адресу.

Alberta CULTURE, YOUTH AND RECREATION

КОМЕНТАР

КУЛЬГАВА АМНЕСТІЯ

В цілому світі є звичай, що коли якась держава відзначує великі роковини, то з тої нагоди проголошує амнестію для в'язнів, засуджених за різні злочини, в першу чергу політичні.

Цього року СССР відзначує гучно 50-річчя свого існування. Про це 50-річчя трублять всі советські газети та радіо-станції, усіх громадян СРСР підганяють до збільшення виробництва, а для утривалення цієї пам'ятної дати будують чимало пам'ятників.

50-річчя існування СРСР відзначують навіть поза межами цього ніби Союзу, а саме майже в усіх комуністичних державах, де з тої нагоди відбуваються також святочні академії, доповіді, будують пам'ятники.

В цілому світі сподівалися, що уряд СРСР проголосить з тої нагоди широку амнестію для політичних в'язнів. Сподівалися того й українці не лише в СРСР, які мають між в'язнями чимало своїх рідних та приятелів, але й українці в вільному світі. А тимчасом недавно проголошена урядом СРСР амнестія є принаймні кульгавою, якщо не звичайними кпинами з амнестії. Советський парлямент проголосив амнестію лиш для деяких в'язнів, тих, яких засуджено вперше й то не на вищу кару, ніж п'ять років тюрми. В декреті теж застережено, що він не стосується до „небезпечних винуватців", тобто всіх політичних в'язнів, які в СРСР є найбільш небезпечними злочинцями.

Уряд СРСР, бо парлямент цієї держави є лиш ґумовою печаткою постанов уряду, не взяв зовсім до уваги заклику 50-и визначних советських діячів оборони людських прав, на чолі з визначним советським фізиком Д. Захаровом, які домагалися амнестії для всіх політичних в'язнів. Зате, якщо йдеться про Україну, то в нашій батьківщині 50-річчя СРСР проходило під знаком масових переслідувань, арештів та засудів, а в минулих місяцях ще й масовими вивозами арештованих поза кордони України. Не краще повелося політичним в'язням і в колишніх балтійських державах, а за найновішими вістками загострено режим і у Грузії, яка досі втішалася відносною свободою, вона бо була батьківщиною Сталіна.

Навіть колишній російський царський режим, який за його внутрішню політику так часто засуджують советські можновладці, а в сліди якого так часто ступають у гнобленні неросійських народів, був більше ліберальний у проголошуванні амнестії для політичних в'язнів. Ніхто, поза советською поліцією та урядом, не знає, скільки є політичних в'язнів у СРСР. Ніхто не знає теж, скільки з них скористає з наповішої амнестії, проте вже ясно, що з амнестії не скористають ніякі політичні в'язні, зокрема українські.

Амнестійний декрет вичисляє на першому місці, кого треба звільнити з в'язниць отже колишніх вояків червоної армії та заслужених комуністичних діячів, удекорованих медалями заслуги. В дальшій черзі йдуть жінки з дітьми до 17 років життя, жінки, що сподіваються дітей, та недолітки, що порушили закон перед 17-им роком життя. Останньою катеґорією амнестованих в'язнів є советські громадяни, що закінчили 60 років життя, та жінки, що закінчили 55 років життя. Усі названі категорії в'язнів можуть скористатися з амнестії, якщо були засуджені за першу провину, на не більше, як п'ять років тюрми, та не за політичні „злочини".

Додатково декрет дає право до амнестії особам, засудженим на не більше, ніж на три роки трудових таборів, яких покарання було завішене та яким присуджено працювати в точно означеному місці праці.

Найновіша советська амнестія підтверджує світову опінію, що СРСР є насправді тюрмою народів, 50-річчя якої позначене терором, вбивствами мільйонів людей, господарськими недоліками та культурною відсталістю. СРСР не є першою й певно не останньою такою державою, її напевно стріне доля подібних її попередниць, що розвалилися, придавлюючи ґнобителів та даючи можливість створення вільних та незалежних національних держав на територіях, які вони загарбали силою.

Вісті з Едмонтону

Преосв. Владика Ніл служив архиєрейську св. Літургію

В празник Христового Різдва, в неділю 7 січня, Преосвященний Владика Ніл відправив в церкві св. Юрія Побідоносця торжественну архиєрейську св. Літургію о год. 9 рано. З Владикою співслужили синкел єпархії митрофорний протоієрей о. В. Лаба та канцлер, митрофорний протоієрей о. М. Сопуляк. Диягонував о. В. Тарнавський; функцію церемоніера виконував о. д-р Е. Камінський. До Служби Божої співав чоловічий ансамбль під управою п. М. Свистуна.

Різдвяна відправа почалась Великим Повечерієм та Литією. Багато вірних приступили до святих Тайн. У різдвяній проповіді Преосвящ. Владика Ніл вказав на значення Таїнства воплочення Божого Сина для нашого спасення. Згадуючи про переслідування, що його зазнав Христос від Ірода, Преосвящ. Владика сказав, що новітні Іроди переслідують з неменшим завзяттям того самого Христа у нашій Помісній Церкві. Але, як перший Ірод не враховував у своїх плянах Божої опіки над Дитям Ісусом, так і теперішні Іроди у своїх намаганнях угробити нашу церкву не враховують важного моменту, що Господь Бог і надальше є володарем вселенної. Не людська злоба, а Його Всемогутність кермує світом. В Його опіці й наша Помісна Церква, то ж сили пекла її не переможуть.

Мируванням та роздачею антидору закінчилось торжество Христового Різдва, що зібрало в церкві св. Юрія велике число парафіян та гостей. О 12 годині полудня була служена ще одна св. Літургія. Здавалося, що то звичайна неділя, а не Різдво, коли то загал парафіян участвує в архиєрейській св. Літургії. На цій окремій св. Літургії церква була вщерть виповнена вірними. Між приявними були теж гості з України. Вони казали, що серце раділо й радувалась їхня душа, бо далеко від рідної землі вони були на рідній відправі в рідній українській Церкві. В другий день свят Христового Різдва молодь парафії надавала радієву різдвяну програму. Нічо го не бажаємо так, як Божої ласки зберегти себе вірними свому народові і своїй рідній церкві. Дай Боже, щоб так сталося.

Шевченківська медаля

ДІЙСНО ЗАСЛУЖЕНОМУ ДІЯЧЕВІ

„Рушіями громадського поступу і розвитку є і все були невтомні працівники. В нашій дійсності ми ніколи не могли числити в громадськім житті на допомогу могутніх установ чи держави. Тому безкорисна і муравлина праця українських громадян, які не жалували часу і труду, щоб віддатись праці для спільноти; була підставою нашого громадського життя. Центральна Українська громадська установа, Комітет Українців Канади, доцінює цей труд наших громадян, без якого неможливе наше життя в Канаді й установив Шевченківську медалю — найвище відзначення нашої спільноти її членам за надзвичайні заслуги для своєї громади.

Ми зійшлись в четвер, 21 грудня 1972 р., в хаті інж. М. Фляка з приємної нагоди надання цього відзначення йому, як одному з наших найбільше заслужених громадян Едмонтону. Про заслуги нашого медаліста для нашої громади не приходиться говорити; ми з ними всі добре ознайомлені. Я особисто, говорив голова відділу КУК в Едмонтоні адв. Я. Росляк, мав нагоду познайомитись з його працею на полі шкільництва та ширення правди про Україну, бо був деякий час на периферіях цієї такої корисної і потрібної діяльности, якої осередком був наш медаліст.

Мені приємно від централі КУК, а тим самим від всієї зорганізованої української спільноти Канади, передати вам, пане інженере, Шевченківську медалю, як вияв вдячности і признання української спільноти в Канаді і побажати вам міцного здоров'я ще довгі роки бути серед нас і послужити, як не працею, то прикладом і порадою в нашім житті!"

Опісля заступник президента централі КУК д-р М. Суховерський вручив інж. М. Флякові Шевченківську медалю, причіплюючи її медалістові. Глибоко зворушений і схвильований інж. М. Фляк, якому сповнилось саме 9 грудня 1972 р., 73 роки трудолюбивого і вельми діяльного життя, подякував за шану й відзначення. По короткій і сердечній промові митроп. радн. о. В . Тарнавського, який і підніс тост за здоров'я вельми заслуженого і дорогого всім медаліста інж. М. Фляка і дуже заслуженого парафіянина, приявні відспівали йому повною груддю многоліття. Опісля інж. М. Фляк з донями: п-ою Марійкою і п-ею Лесею Рудницькою з чоловіком проф. д-ром І. Лисяк Рудницьким, внуком Юрком Єндиком, сином інж. архітектім Ю. Черненком з дружиною Ніною, обмінювались думками за чайком і солодощами з приявними: о. митроп. радн. В. Тарнавським, головою відділу КУК адв. Я. Росляком, секретарем інж. Б. Трильовським, заступником президента централі КУК д-ром М. Суховерським, культурно-освітним референтом відділу КУК Р. Осташевським, адв. П. Саварином, п. Д. Прокопом і М. Хом'яком. Прощаючись з гостинним господарем інж. М. Фляком та його улюбленою донею п-ою Марійкою, що ні на хвилину не залишає без опіки свого дорогого батька, приявні бажали йому швидкого повороту до здоров'я і веселих та щасливих свят.

М.Х.

Допоможіть видати монографію про Ю. Буцманюка

Накладом Осередку Наукового Товариства ім. Т. Шевченка на Західну Канаду в Едмонтоні появиться друком монографія про відомого мистця Юліяна Буцманюка, який відійшов у вічність 30 грудня 1967 р. на 83-ому році життя. Як відомо мистець Ю. Буцманюк виконав у роках 1950-1956 велитенську поліхромію, стінопис катедрального храму св. Йосафата в Едмонтоні, що є великим здобутком українського церковного мистецтва й дуже цінною мистецькою працею на просторах Західної Канади. Крім поліхромії катедрального храму в Едмонтоні мистець Ю. Буцманюк залишив ще поліхромії кількох церков у Західній Україні, між ними каплиці і церкви оо. Василіян у Жовкві що є тепер під большевиками. Мистець залишив теж понад 200 портретів церковних достойників, великих постатей нашої історії, діячів науки й мистецтва та визначних громадян, виконаних уже тут в Едмонтоні по своєму приїзді в 1950 р. Отже творчі досягнення мистця Ю. Буцманюка дійсно різноманітні, що підкреслюють автори монографії. Вона є збірною працею: мистців, мистецтвознавців і письменників та спогадів дружини. Основні кошти з виданням монографії друком тісно сплетені з кольоровими репродукціями його стінопису та найхарактеристичніших його мистецьких творів. Приблизні витрати на одну кольорову репродукцію — 350 дол. Його ж мистецьку творчість треба проілюструвати бодай кількома кольоровими репродукціями, крім світлин інших мистецьких творів у двох кольорах, тобто чорно-білих. Тому на появу монографії друком треба зібрати щонай-

(закінчення з стор. 5)

Пам'ять Кузенка

И ІНШИХ ВОЯКІВ КАНАДСЬКОЇ АРМІЇ

Вінніпеґ (ОУПС). Тут у виданнях Української Вільної Академії Наук — УВАН та Канадського Назвознавчого Інституту вийшла друком праця проф. Яр. Рудницького про „Слов'янські географічні назви в Манітобі", в якій зібрано найновіші дані (з 1972 р.) про найменування озер і рік цієї провінції назвами впавших вояків канадської армії в р. 1940-1945 українського, польського та іншого слов. походження. Між цими назвами більшість зв'язана з прізвищами українців роджених у Манітобі. Отак манітобські озера названо прізвищами Кузенка, Бараковича, Булаховського, Хаблюка, Чури, Єлюка, Костика, Горбатюка, Котовича, Мороза, Панькова й інших. В праці подано дату офіційного найменування озера, його положення, імення й прізвища вояка, його військовий чин, дату смерти; наприкінці вказано на походження назви (українська, польська, тощо). Отак напр.: „Кузенко лейк" знаходиться в Манітобі 59°22, 100,02' геогр. ширини й довжини, назване за Гарри Вілліям Кузенком, моряком канадської флоти, що згинув на морі в часі другої світової війни; прізвище українське. — Нова праця проф. Рудницького вийшла як 45-ий випуск серії „Назвознавства" (Ономастика), оснований в 1951 р.

НЕПОРОЗУМІННЯ

— Ця пара з будинку напроти справді щаслива: Він цілує її щоранку. Чому ти не робиш так само? — докоряє дружина.

— Я? — дивується чоловік. — Але ж я з нею навіть не знайомий.

(Лис Микита)

Концерт в річницю Української державности

Юліян Козяк

Посол до Албертської леґіслятури адв. Юліян Козяк буде промовцем на концерті Української державности, що його приготовляє відділ Комітету Українців Канади в Едмонтоні. В концерті візьмуть участь хор „Дніпро" (чоловічий та мішаний) співочий ансамбль „Мережі" та інші.

Концерт відбудеться в залі Українського Культурного Центру св. Василія (10819 - 71 Евеню), в неділю 21 січня 1973 року, в годині 3-ій пополудні.

Все українське громадянство запрошуємо до численої участи.

Управа відділу КУК

„Едмонтон Джорнал" і українці

(Порядком дискусії).

Т. Г. Литвяк

Для всіх, хто цікавиться розвитком подій у московській тюрмі народів, вже давно ясно, що західна преса послідовно промовчує ці події, або якщо і подає їх, то в більшості у москвофільському дусі.

Найбільш болючий факт це те, що т.зв. СССР — могутня колоніяльна імперія, з масовими концентраційними таборами, закритими самосудами над невинними людьми, масовими примусовими вивозами автохтонного населення в дикі нетрі сибірів, казахстанів, камчаток та подібних пустирів, старанно замовчуються, фальшуються або трактуються несерйозно.

Цей ганебний стан речей сягає всіх ділянок масової інформації та виховання: шкіл на всіх рівнях, преси, радіо, телебачення, бібліотек тощо. Усі ці інформаційні джерела давно стали слухняним рупором московської пропаганди, яка всіма засобами приховує масове народовбивство в Україні та інших колоніях Москви.

Цим західні ліберали, що домінують органи масової інформації на всіх рівнях потурають московським злочинам і проти окремих людей і проти великих і малих націй.

Правда, існують також винятки, проте, на жаль, вони не ттворять публічної опінії західного світу.

КАНАДСЬКА ПРЕСА ТЕЖ НА ПОСЛУГАХ МОСКОВСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Не зважаючи на велике число українців, що вже довгий час живуть у Канаді, не дивлячись на їхню довголітню роз'яснювальну діяльність, канадська преса залишилася байдужою до наших глибоких болів та до наших надій і аспірацій. Також наша єдина едмонтонська газета йде по лінії замовчування Вона таки частенько замовчує від своїх читачів факти масового терору в Україні та інших, т.зв. республіках московської тоталітарної імперії.

„Едмонтон Джорнал" на своїх численних шпальтах ще ніколи не обговорював, за вийнятком хіба неповного передруку статті Дорнберґа з Мюнхену, масового московського терору в Україні — нелегальних арештів української інтелігенції, цвіту української нації, хоч на його сторінках часто знаходилося місце для московського опозиційного письменника Солженіцина та інших московських дисидентів. Чому ж „Джорнал" не знайшов місця для Валентина Мороза, Івана Дзюби, В'ячеслава Чорновола, Евгена Сверстюка, Івана Світличного?

Також, за одним-однісіньким вийнятком, „Джорнал" не подав в останнє десятиліття будь-якого огляду книжок з української політичної чи освітньої тематики, які англійською мовою появилися на канадському книжковому ринку. Варто згадати такі видатні праці, я к „Інтернаціоналізм чи русифікація" Івана Дзюби, „Лихо з розуму" В'ячеслава Чорновола, „Освіта в совєтській Україні" та „Два роки в советській Україні" Івана Коляски. Чи це теж тільки випадок? На нашу думку, ні! Одна особа, знана авторові цієї статті, пропонувала безкоштовно написати рецензію на одну з вищезгаданих книжок, але „Джорнал" не показав ніякого зацікавлення.

Також факт, що лист, написаний Тетяною Ярославною Литвяк Редакторові „Листів до „Джорналу", ніколи не був надрукований, показує справжню поставу нашого щоденника до справ етнічних меншин, а зокрема до української.

СТАВЛЕННЯ „ДЖОРНАЛУ" ДО ШИФРІНА ТА УКРАЇНСЬКОГО ПРОТЕСТЦІЙНОГО ВІЧА

Останнім виднішим прикладом ставлення едмонтонської монопольної газети до українства було насвітлення чи радше затемнення нею недавніх відвідин Авраама Шифріна та пов'язаного з ним українського протестаційного віча. В той час, коли деякі торонтські газети, „Торонто Сан" та „Торонто Стар", наприклад, подали солідно опрацьовані, серйозні статі про Шифріна та українців, „Едмонтонський журнал" спромігся заховати насправді неприхильну статтю, написану Джен МакБіллан, аж на 16-ту сторінку, разом з репортажами про крадіжку 18,000 долярів та інші маловажні події та й ще серед маси комерційної пропаганди.

Не дивно, що коли я наступного дня в обідню перерву запитав близько тузіні вчителів, чи хтось з них читав статтю про приїзд Шифріна до Едмонтону, то виявилося, що ніхто навіть її не бачив.

Не дивно, що коли я наступного дня в обідню перерву запитав близько тузіні вчителів, чи хтось з них читав статтю про приїзд Шифріна до Едмонтону, то виявилося, що ніхто навіть її не бачив.

Немає сумніву, що Джен МакМіллан написала те, що хотіли її „боси". Як найманий робітник, що працює для прожитку, вона ледве чи мала якийсь вибір.

СЛОВО ЗА КУК'ОМ

Треба раз і назавжди прорвати стіну цієї байдужости „Джорналу" до справ, які безпосередньо торкаються життьових проблем української еміґрації, будуть вони місцеві чи заморські, культурно-побутові чи політичні. Давно пора, щоб українці почали самі писати про свої болі і свої надії. Нам набридли чужі дядьки, що без нашої згоди і участи вирішують наші справи.

Для едмонтонського відділу КУК відкривається широке і почесне поле діяльности. Здобути, за всяку ціну здобути, місце на сторінках „Едмонтон Джорнал"!

До редактора листів до „Джорнал"

Відвідавши дуже цікаву лекцію Авраама Шифріна, я думала, як „Едмонтон Джорнал" спроможеться описати відвідини цієї виключно щирої і чесної людини. Тепер я вже знаю. Більш поверхової статті від тієї, яку написала Джен МекМіллен, тяжко собі уявити.

Перше речення — „Гітлер був кращий, ніж комунізм" вирвано з контексту і розраховано єдино на те, щоб антаґонізувати жидівську громаду проти цього визначного члена їхнього народу.

Джен МекМіллан плутає своїх „рашен піпл" (москалів) та „совєт піпл". Це хвороба, на яку страждають більшість західних журналістів. І вражає вона нас ось як: „Рашен піпл" пускають супутники, успішно грають у гокей, дістають в нагороду олімпійські медалі. В протилежності, „совєт піпл" мучать в'язнів, утримують концентраційні табори... Що ж це, невіжество чи зумисна плутанина?

Пан Шіфрін вразив мене як дуже інтелігентна людина. „Джорнал" же зробив з нього простачка. Його, бачите, цитували дослівно в його дещо недостатній англійській мові. Цікаво б дізнатися, скільки мов Джен МекМіллан знає добре? Я знаю, що Шіфрін знає декілька.

Я визнаю, що його англійській мові бракує блиску. Про те умови, серед яких він її вивчав у концтаборі і факт, що він напевно не мав до цього часу справжньої нагоди користуватися нею, треба було взяти під увагу. Глум, навіть такий витончений, тут напевно не на місці.

Хотілося б також додати, що „Едмонтон Джорнал" мусить усвідомити собі факт, що багато його передплатників, також ті, що подають до нього оголошення, належать до „етнічного елементу" і що їх проблеми, включаючи сюди теж становище країн їхнього походження, заслуговують на серйознішу увагу єдиної едмонтонської газети.

Я знаю, що серед різних етнічних груп існує незадоволення з постави нашого „Джорналу". Я також знаю, що ці етнічні групи пропонували свою співпрацю „Джорналові" включно з писанням статтей без грошової винагороди. Чому б не вмістити, час-від-часу, сторінку, яка б дала голос цим групам? Інші Канадські газети роблять це, наприклад колишня „Торонто Телеґрам", „Торонто Сан", „Торонто Стар" і т.д.

28-го листопада 1972.

Тетяна Ярославна Литвяк
10344 - 160 стр.

З СОВЄТСЬКОЇ ЖАХЛИВОЇ ДІЙСНОСТИ

З ДОПОВІДІ КОЛ. В'ЯЗНЯ СОВЄТСЬКИХ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ ШІФРІНА

Спеціяльністю советської поліції, зрештою те саме робили й гітлерівці в Німеччині, казав Шіфрін — є, що вони, як арештують когось, то арештують теж цілу його родину з нелітніми дітьми включно. В СССР існують окремі концентраційні табори для дітей засуджених на розстріл, чи в'язнених у тюрмах та на каторгах советських громадян. В таких діточих чи радше молодечих концентраційних таборах перебував м.ін. син ґенерала Шухевича Чупринки та син кол. команданта київської округи ґенерала Й. Якіра та члена центрального комітету комуністичної партії СССР, який впав жертвою сталінської „чистки" в 1937 р. Дружина Якіра та його сина Петра, тоді 14-річного арештовано й заслано до окремого концентраційного табору, в якому перебували родини розстріляних в 1937 р. комуністичних військовиків та партійців. В тому таборі П. Якір перебув 17 років. Його мати померла передтим.

Положення тих молодечих в'язнів незавидне. Вони живуть разом із звичайними кримінальними злочинцями, молодечі діти засуджених вчаться дуже скоро курити, крадіжок, трабежей та інших злочинів й залишаються злочинцями на ціле життя. Вже як в'язні вони нападають, в часі праці, на прохожих селян, чи робітників, побивають та грабують їх. П. Якір написав книжку п.з. „Дитинство в тюрмі", яка появилася недавно в Лондоні. В цій книзі Якір подрібно описує свої переживання в концентраційних таборах молодим хлопцем.

В 1941 р., пише Якір, відносини в таборах для родин засуджених погіршилися. Зменшено значно харчеві пайки й збільшено виробничі норми. Кожного в'язня, який відмовився від виконування високої норми, розстрілювано. Молоді в'язні гинули масово від виснаження та голоду. В 1942 р. привезено до таборів, на місце померлих молодечих в'язнів, німців з над Волги, яких стрінула та сама доля, що й молодечих в'язнів. В одному таборі вистріляно 1942 р. всіх в'язнів лиш за те, що вони в гурті говорили про те, що німці окружили Харків.

Молодечих в'язнів, звичайно, звільнюють після кільканадцяти років табору. Так було й з Петром Якіром, якого звільнили й ждали, як він буде поводи-

(закінчення на стор. 5.)

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
Український католицький тижневик ✦ Виходить щочетверга в Едмонтоні ✦ Видає Спілка «Українські Вісті».
Published every Thursday in Edmonton ✦ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ✦ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.
UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

ПОЛІТИЧНИЙ СЕМІНАР І РАДЯНСЬКА ДІЙСНІСТЬ

(СПОГАДИ КОЛИШНЬОГО РАДЯНСЬКОГО ПЕДАГОГА)

Олександер МАЙ

Це було на початку жовтня минулого року. Останні дні мосі роботи в технікумі були сірими і одноманітними. Уроки, збори, наради. Кожного дня дошка оголошень, яка висіла в учительській кімнаті, рясніла новими повідомленнями, педрада, відкриті партійні збори, наради клясних керівників, збори членів профспілки, методоб'єднання циклових комісій, нарада керівників предметних гуртків, відкриті комсомольські збори, виховна година клясних керівників, методична конференція, нарада при директорові про проведення суботника по благоустрою міста, засідання бібліотечної ради, батьківсські збори по клясах. Усім було байдуже. Кожен знав, що після уроків треба відсидіти в технікумі 2 - 3 години, а чи це будуть збори чи нарада — значення не мало. Вчителі жартували: „А що це так довго немає семінару політичної освіти?" Незабаром з'явилося і таке оголошення. Парбюро сповіщало про день занять, назву теми, рекомендовану літературу до кожного питання семінару. Представник партбюро гасав по технікуму з „почесними дорученнями", від котрих кожен педагог відхрещувався, бо ніхто не хотів виступати на тому семінарі. Однак „жертви" знайшлися. Серед них були жінки. Вони нервово сперечалися, посилаючись на хворих дітей, на непрацездатних чоловіків. Навіть були сльози — „Чи ж потрібний такий семінар", — думав тоді я, — коли кожен тікає від нього, як чорт від ладану. Ні одне доручення не викликало у педагогів такої протидії, як політичний семінар.

Учительці Марії Федорівні, яка не має власного кутка і кожного року шукає притулку по приватних кватирах, дісталася доповідь на тему: „Україна під щасливою зорею радянської влади".

— Що я маю говорити на цю тему? — звернулася вона до представника партбюро, полковника у відставці Григорія Михайловича Семенчука.

— Пойдите в библиотеку и вам предложат по этому вопросу различную литературу — відповів російською мовою представник партбюро.

Заплакана Марія Федорівна нарікала на те, що вона бездомна, що не має де подітися з малою дитиною, бо господар, у котрого вона винаймає кімнату, звелів їй шукати деінде. Але представник партбюро на те не вважав. Не було ради. Марія Федорівна звернулася до бібліотекарки.

— Нащо вам література? Своїми словами розкажіть, що до революції ми були безправні, що радянська влада нас визволила, що тепер люди щасливі у колгоспах, а діти усі вчаться. Ото вам і буде Україна під щасливою зорею радянської влади.

Марія Федорівна послухалася своєї товаришки, однак взяла у неї книжку „Український народ під прапором великого жовтня".

Лічені хвилини залишалилися до дзвінка з останнього уроку. Покинувши студентів, навіть не поївши, учителі чимдуж побігли до кляси, щоб не запізнитися на зайняття і захопити місце на останній лавці. Ніхто не хотів сідати спереду і бути на виду. Кожен намагався замаскуватися і бути непомітним. Тому остання лавка приваблювала багатьох. Сидячи на семінарі, учителі не марнували час: одні перевіряли учнівські зошити, дехто складав пляни, а були й такі, що в'язали панчохи. Правда, все це треба було робити дуже обережно, бо пильне партійне око час від часу озирало авдиторію і особливо приглядалося до останніх лавок. І якщо те око вже когось зачепило, то трималося — не оберешся лиха. Чого-чого, а як понизити людину і показати свою владу над нею, нашого директора і керівника політичного семінару, Федора Гнатовича Мацидонського, вчити не треба було. Адже він не просто став директором. Спочатку був колгоспним бригадиром, потім став секретарем райкому партії, пізніше головою облвиконкому, депутатом верховної ради і навіть членом ЦК КПУ. Як кажуть, зуби з'їв на тому, як правити і верховодити людьми. Колись він мав необмежену владу в районі, потім в області, а тепер у технікумі. Скрізь його знають, і він кожного знає. Хто відважиться стати з ним на герць? Правда, один відважився, і досі ходить без роботи.

Спробуйте запізнитися або, ще гірше — не з'явитися на семінар! Усі прибули вчасно. Невелика кімната ледве вмістила присутніх. Стомлені після шостого уроку, вони воліли піти додому, щоб відпочити і нагодувати своїх дітей. Але видно було по всьому, що семінар триватиме довго. Наш директор був при доброму здоров'ї, бо свою енергію майже не витрачав, хіба що на сварку з прибиральницями технікуму, яких він експлуатував як рабинь. За мізерну зарплату повзаючи на колінах, вони від ранку до вечора шкрябали і без того чисту підлогу. Сьогодні йому ще ніхто не зіпсував настрою і він навіть посміхнувся, що бувас вряди-годи.

— Хот має слово по першому питанню: „Україна під щасливою зорею радянської влади"? — запитав Федір Гнатович.

Піднялася Марія Федорівна. Вона тримала в руках зошит з густо списаними сторінками і повільно їх перегортала. Вона називала великі цифри, за якими колосилися українські лани дорідної пшениці, розливалися молочні ріки на тваринницьких фермах, плавився метал у мартенівських цехах, і від тих успіхів соціалістичного будівництва сяяли щастям обличчя робітників і колгоспників.

— Чи будуть якісь доповнення? — запитав керівник семінару. Усі мовчали. Кожен сидів понуривши голову і думав про щось інше, аби швидше минув час.

Федір Гнатович почав нервуватися.

—І звідки у вас така байдужість ?Ми ж говоримо про долю українського народу. Коли він ще був таким щасливим, як тепер? Невже ж це нікого не цікавить, що всі сидять мовчки, немов води у рот понабирали?

Але ніякі заклики і ніякі порівняння нічого не давали. Україна вперто мовчала.

...Відтоді минув рік. Покинувши Радянський Союз, я, напевне, відстав від тієї програми, над якою і далі сидять мої колишні колеги. За цей час вони відбули не один семінар, особливо тепер, напередодні 50-річчя утворення СРСР. На тих семінарах знову розквітає щаслива радянська Україна, знову колоситься пшениця, ллється молоко і метал. Але та Україна розквітне ще дужче, коли пригадати три голоди, пережиті нею в 1921, 1933 і 1946-47 роках. Хіба це не під зорею радянської влади? Тільки 1933 року від голодної смерті загинули декілька мільйонів українців. А якщо додати жертви злопам'ятного 1937 року, то ця цифра щонайменше подвоїться. Додамо ще жертви колективізації та багатьох судових процесів і репресій проти видатних українських вчених та діячів культури, пригадаємо Соловки і дорогу на Сибір, яка стала дорогою смерти для багатьох тисяч українських патріотів — і тоді „щаслива доля радянської України засяє перед нами усіма вогнями!

Доля радянської України — це не тільки голод і жебрацтво, тюрми і заслання. Це так само ображене і принижене почуття національної гідности, національної чести, це зневага до рідної мови, до наших традицій, до національних героїв, до національної історії. Невже у світі є такі народи, для котрих все це ніщо і тільки для нас це гостра, болюча, роз'ятрена рана, яка ніколи не заживає?

Я хотів би звернутися до моїх колишніх колеґ і пригадати їм факти, які свідчать про ту „щасливу" долю радянської України. Мабуть, Марія Федорівна пам'ятає, як кожного разу заступник директора технікуму, Петро Григорович Тодчук, перекреслював наші навчальні пляни, складені українською мовою, і пропонував нам: „Переведите на русский язык". Я й досі зберігаю ті пляни і хіба не показував їх на педраді і не обурювався з цього приводу? А чи помогло? Як же не милуватися такою „щасливою" долею українського народу!

А те, що у ваших Чернівцях у всіх установах, магазинах, тролейбусах, у кінотеатрах, на стадіонах — ніде не чути українського слова — хіба це не під радянською зорею? Нарешті, у вашому технікумі ви часто чуєте рідну мову? Хто ще, крім Марії Федорівни, викладав свій предмет українською мовою? А чи один викладач скаржився мені, що боїться обвинувачення у націоналізмі і тому викладав свій предмет російською мовою? Хіба ж не світить Україні радянська зоря! Що говорити про навчальні заклади, коли навіть у представництві УРСР, такій поважній національній установі, яка існує у Москві, на вул. Станіславського Но. 18, теж не почуєте українського слова. Дарма що стінгазета цієї установи зветься „Прапор", українського слова, крім назви, в ній не знайти.

Та своєї справжньої долі радянська Україна ще не знає, бо ніде вона так не розкривається, як за мурами КГБ. У цьому я переконався особисто. Після подання документів на виїзд з Радянського Союзу мене „запросили" до цієї „милої" установи. У 120 кабінеті мене допитували два каґебісти — Кравченко Віктор Олександрович і Портика Антон Мефодійович — „спеціялісти з питань українського націоналізму". Вони пообіцяли сприяти моєму виїздові, але при умові, що я назову імена українських націоналістів, з якими підтримую контакт. На моє пояснення, що я таких не знаю, каґебіст Кравченко став називати моїх добрих знайомих і друзів, яких він вважає за націоналістів. А називав він викладача Чернівецького університету Анатолія Добрянського, поета Петра Палія, журналіста Володимира Михайловського, поета Віталія Колодія, нещодавно померлого письменника Володимира Бабляка, дружину Марка Черемшини — Наталію Василівну Семанюк, зятя Ольги Кобилянської — Ельпідефора Матвійовича Панчука, навіть Франкового сина — Тараса Івановича Франка. І я тоді подумав: нікому ці пси не довіряють. У кожному свідомому українцеві бачать ворога радянської влади. Декого з цих осіб я встиг попередити, але як важливо, щоб усі вони знали, якої думки про них КГБ. Коли я сказав, що ці люди нічого спільного не мали і не мають з націоналізмом, каґебіст відповів: „Знаєм ми вас всех, бандеровськая свіра!" На моє питання чи це стосується ііФранкового сина, він відповів: „А что такое сын Франко? Знаете ли вы, что он был членом УПА и в 1944 году мы витащили его из бандеровского подземелья, где он укривался. Вот вам и сын Франко!" Хіба ж це не під зорею радянської влади?

„Щаслива" доля України — це тюремні ґрати, за якими тримають чесних, нічим не зганьблених українських патріотів — Валентина Мороза, Івана Дзюбу, Євгена Сверстюка, Івана Світличного та інших діячів української культури і науки. Уся провина цих людей полягає лише в тому, що вони віддані своєму народові і відстоюють його національні права. Навіть у фашистській Німеччині не було б такої розправи, яку вчинили у Радянському Союзі над Валентином Морозом. І за що? Та тільки за те, що людина думає не так, як наказують з Кремля. І за це 14 років позбавлення волі. В якій країні можлива ще така сваволя? Історія знає чимало нелюдських присудів кращим представникам своєї епохи. Але якщо ми сьогодні обурюємося невіглаством світу, що судив на 25 років Кампанеллу, що виганяв за межі рідної країни Данте, що гнав на Сибір Шевченка, то яке ж маємо право в наш XX-ий гуманний вік мовчати, байдуже спостерігаючи, як вилазять на світ ясний середньовічні тортури?

Варто порівняти деякі деталі двох судових процесів — Валентина Мороза і Анджели Дейвіс, щоб зрозуміти всю жорстокість і деспотичність радянського суду. Анджела Дейвіс ще до суду могла щоденно мати контакти з адвокатами, знайомими і незнайомими особами, з однодумцями по партії. Вона писала листи з критикою державного ладу ЗСА, давала інтерв'ю такого ж змісту, сама спрямовувала кампанію на власний захист. Для участі в слідстві по справі Анджели Дейвіс і контролю за дотриманням законности американці офіційно запросили радянських юристів. Про гласність самого процесу можна судити хоча б з того, що він був відкритим для кореспонденна їх зачепила, в який би спосіб це не було зроблено, її відомстили жорстоким тюремним ув'язненням.

Обидва процеси викликають гнітюче враження і розкривають страшну радянську дійсність. Але одна деталь на цих процесах найогидніша тим, що в ролі донощиків і підслуховувачів були зовсім молоді хлопці і дівчата. Замість того, щоб збагачувати свої знання читанням книжок, щоб замислитися над складними питаннями сучасності, вони виконували завтів і кінооператорів усіх країн світу. А Валентина Мороза тримали майже пів року в найсуворішій ізоляції, н едавши до суду навіть побачення з дружиною і восьмирічним сином. Сам „суд" був наругою над законом, над совістю і справедливістю. Сховавшись за спинами озброєних військовиків, під посиленою охороною і наглядом, у чотирьох порожніх стінах відбулося це страшне судилище. А хіба ж не таке судилище відбулося і над українським журналістом В'ячеславом Чорноволом? У чому його провина? Чоловіка звинуватили в тому, що він виступав із своїми думками з приводу збереження матеріяльних, духових, культурних набутків нації. Коли людина з громадським темпераментом стикається із широким колом питань, що болюче її хвилюють, то чи сміє вона їх обминати? І чи була б вона порядною, якби так поступила? Але коли людидання КГБ в ролі філерів. Мабуть, точки зору КГБ, оце і є той моральний ідеал, який радянська влада протиставляє чесним і порядним українським інтелігентам, які стали жертвою комуністичної сваволі!

Останнім часом в Радянському Союзі забили тривогу про поліпшення ідеологічної роботи серед населення країни. Це вже не перша тривога, але цим разом від її дзвону віддає духом оборони, а не наступу. Репресії, проведені в Україні, не загальмували, а прискорили сучасне українське відродження і взагалі рух за демократизацію країни. Безсилі побороти його ідеологічно, а потім страхом та репресіями, комуністичні правителі шукають нової тактики. Тому зараз ніщо не має такого значення, як висота громадянської поведінки. Людям потрібна певність, що й сьогодні, а може сьогодні, як ніколи — можна і треба боротися.

Шіфрін . . .

(продовження з стор. 4.)

тися на волі. П. Ярків виступав публічно проти совєтського режиму й домагався звільнення політичних в'язнів та різних свобод. Його недавно арештували знову. Перед арештуванням П. Якір сказав, що як його арештують й застосують відомі поліційні методи, то він признається до всего, чого від нього будуть домагатися. І так сталося. За вістками з СССР, Якір признався до всіх провин, які йому приписувала поліція й видав усіх своїх однодумців, які з ним співпрацювали. Над Якіром повинен десь незабаром відбутися суд.

Подібна доля стрінула теж і сина ґенерала Шухевича-Чупринки Юрія, який був теж арештований молодим хлопцем лише тому, що був сином командира УПА. Перед трьома роками він був звільнений і одружився. Минулого року його арештували знову. Від нього домагалися, щоб він засудив діяльність свого батька. Юрій відмовився й опинився знову на каторзі, чи в тюрмі.

Така доля, казав Шіфрін, стрінула дітей багатьох противників совєтського режиму чи засуджених в часі різних „чисток".

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10128 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

BAYDALA DRUGS
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО
НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ
на родинні і громадські імпрези
Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.
Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

АСЕКУРУЄМО
Авта, будинки, хатні речі, бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)
Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

❖ **В США помер на 62-ому** році життя кол. чеський дипломат В. Бенеш, який мусів зректися свого дипломатичного становища за гітлерівської Німеччини, а відтак за комуністичного режиму. Тепер він був професором університету в США.

❖ **В минулому році кожний** американець викурив пересічно 202.5 пачок папіросок. Найбільше до того часу курили американці в 1963 р., бо пересічно по 217 пачок річно на особу. В тому році виявлено, що курці творіють раком легенів.

Допоможіть видати монографію . . .

(закінчення з стор. 4.)

менше 4,000 дол.

Дотепер появились уже два списки жертводавців на видання друком монографії Ю. Буцманюка: перший список в „УВістях" з 20 квітня 1972 р. ч. 16 на суму 150 дол., другий в „УВістях" з 25 травня 1972 р. ч. 21 на суму 560 дол. Тепер подаємо до відома третій список жертводавців. І так о. синкел В. Лаба — 100 дол., управа Українського Народного Дому в Едмонтоні під проводом голови І. Лаголи, на руки якого складаємо сердечну подяку, 250 дол., інж. Ю. Чорнодоля з дружиною — 25 дол., д-р Мирослав та Ірина Вареницї 30 дол., Гр. Йопик 10 дол. і П. Бурак 3 дол. — разом 418 дол. Отже дотепер склали жертводавці суму 1.128 дол., себто дещо більше ніж одну четвертину коштів друку.

Не сумніваємось, що українська спільнота Едмонтону й Алберти, а передусім товариства, в яких працював мистець Ю. Буцманюк та організації при катедральному храмі св. свщм. Йосафата, стінописом якого захоплюються чужинці мистці й туристи, допоможуть своїми щедрими жертвами управі Осередку Наукового Товариства Шевченка на Західну Канаду в Едмонтоні видати монографію друком уже в 1973 р., в якому припадають соті роковини існування цього вельми заслуженого для України найстаршого українського наукового товариства. Запрошуємо теж до передплати монографії в ціні 10 дол. за примірник (по появі друком ціна буде вищою) усіх українців, які бажають придбати собі цю цінну збірну працю українських мистців, мистецтвознавців і письменників. Одночасно складаємо сердечну подяку всім жертводавцям і просимо слати щедро нові грошеві датки.

Грошеві пожертви просимо надслати чеками на адресу скарбника єдиної української кредитівку в Едмонтоні О. Жарського, 11242 - 97 вул. Чеки просимо виписувати так: „Монографія Ю. Буцманюка", чекове конто 995.

За збірковий комітет: о. синкел В. Лаба, о. Ю. Ковальський, д-р М. Суховерський, М. Сус і М. Хом'як.

Як ми бавилися

Люблю Едмонтон, наш український Едмонтон. Він живий, він рухається, щось робить. Імпрези, доповіді і багато, багато всякої діяльности.

Візьмім хочби духовні науки. Доповідь про св. Ап. Павла, прекрасно опрацьована. Все так-би мовити всесторонньо висвітлено й вияснено, а тут тобі кажуть ставити запити та ще й до теми. Побожні слухачі пошпортали у своїх побожних головах і ніяк не могли вишпортати ні одного питання. Виглядало так, що не буде дискусії. Аж ось одна несміслива жіночка підносить руку. Очі всіх з вдячністю звертаються до неї. А вона питає: Чи Апостол Павло вдягався в „бофало" кожух і чи носив краватку?

Або скажім про різного роду доповоді, яких є чимало в Едмонтоні. Є доповіді довгі, короткі, сумні й веселі, добрі й менше добрі. Публіка слухає дуже уважно. Хіба що дехто злегенька здрімне. (Щастя, що не має нахилу до хропіння) . . . А як доповідач говорить про Рим, то часто запит буде про Крим. Виходить саламаха. І ось розійшлася вістка про пластовий баль, і що ініціяторкою цього балю є п-і Соня Скрипник, а її правою рукою (так моя мамочка казала) себто помічницями будуть пані: Софійка Трильовська, Оксана Крайківська, Оля Манастирська, Надя Цинцар, Ляля Лишак та Дарця Порохівник.

Заходився український Едмонтон. Зацікавлені поскидали мудрі, побожні надхнені і інші масочки й гарячково почали приготовлятися до балю. Шили суконки, прасували „таксідо", добирали м'ягеньких черевичків.

Про жіночі зачіски годі вже й говорити. Жіночі голови мусіли раз серіозно подумати над своїми головами. Не постидалилися на цей раз, бо зачіски були фантастично гарні й різноманітні, починаючи від королеви Вікторії до модерних зачісок „а-ля" — гіппіс.

Не обійшлося й без закулісових балачок, які я ненароком підслухала й вам у секреті скажу, але прошу не повторюйте дальше.

Мовляв, баль не вдасться, бо позапрошували чужих людей і то баль не для нас, а для них. Інші знова казали, що обов'язково прийдуть, бо гарно бути в товаристві високих достойників. На всякий випадок квитки були всі випродані і багатьом прийшлося вертатися домів. Я особисто придумала таку штуку: взяла своїх двадцять років і закрила їх у скринку на ключ. Те саме зробив і мій чоловік. І вийшли з нас такі молодята — та хоч куди.

Ось ми вже в репрезентативному готелі Едмонтону „Шато Ляком5". Сидимо за столиком і ждемо на початок балю. Той милий вечір почався молитвою, яку провів о. митрат М. Сопуляк. Проказував її скоро й надхнено і так тихо що ледви було чути у просторій готелевій залі. Та хто б тим турбувався. „Отче наш" і так усі знають. І то знають трояким способом, з різними варіянтами. Одні старовіри з новим стилем, завзято тримаються церковно-слов'янської мови, інші знову додали ще „Ти, що єси", а ще інші просто, що „єси". Так, що воно добре, що не було добре чути, бо і так усі молилися дуже щиро по свойому.

Молодь, якої, на велику радість, було багато, а між ними Сумівці, Сумківці, мунівці, „пластунівці" молились щиро, бо їм хотілося скоро танцювати.

Деякі пані, які дбають за гарну лінію, з уваги на бенкет, не їли цілий день, і вони щиро молилися бо були голодні. А вже хиба найщиріше молилася п-і Соня Скрипник, щоб баль удався, та щоб, ради Бога, нікому не зробити прикрости.

Застукали вилки й ножі об тарілки й зробилося доволі тихо. Ту романтичну на-пів тишу перервав милий голос п-і Соні, яка почала представляти визначних гостей, а між ними визначних не-українців: губернатора МекЮвена, посадника Едмонтону п. І. Дента з дружиною і Г. Шмідта, міністра культури, молоді та розваг.

Про українських головних осіб згадувати не буду, бо, на мою думку, всі вони були дуже визначні, рідні, милі й дуже, дуже дорогі та найважнішими особами була таки дорога нашому серцю молодь.

По смачній вечері, подали торти, які виготовили членкині комітету та по чарці доброго вина. На кінець о. протоієрей Ол. Хом'як проказав молитву.

Бавилися ми і з нами бавилися наші гості-достойники.

А тепер кілька слів про тих, що нас бавили. Програма, була невеличка але дуже приємна. П. Свистун зі своїм малим хором відспівав три пісні. Зробили ватру. Загасили світла і настрій з веселого перейшов у мрійливо-романтичний.

І чомусь вживався мені мій любий запашний поліський ліс. Велика ватра а кругом неї юнаки й юначки, що співають: „Ми ростем, ми надія народу". Я бачила мужів і жінок, я бачила стариків зі сльозами радости на очах.

Скінчили співати, засвітили світла і солодка мрія розвіялась . . . Гарно танцювала група „Сокіл" під проводом Наталки Маївської. Її партнеркою була Мері Годженс, балерина албертського балету та Надя Іванишин і Люба Кіндзеньска. І знова народ закружляв в своїх клясичних, модерних, романтичних і інших танках. А я думала про тих кілька слів, що сказав п. П. Саварин. Доповіді, промови та привіти, що її говорить п. Саварин дуже змістовні, а до того він свої промови прикрашує теплотою свого м'якого слова, своїм дотепом, та своєю погідною настановою до всего.

Ми всі бавилися мило й культурно. Добре, що наші достойники бачили нас не лише в політиці, в університетах, але й на забавах, бо може так пізнають нас краще й будуть нас шанувати.

Та прийшов останний танок балю. „Ви музики грайте, грайте, а ви люди чуйте, а ви старі йдіть до дому, молоді ночуйте". Так воно було, є й буде завжди.

По закінченні балю старші поїхали домів, а молодь поїхала ще дальше бавитися до наших українських домів.

На закінчення хочеться закликати: „Дорога молоде! бавтеся до рана, але другого дня вставайте й беріться щиро до праці. Не марнуйте своєї весни життя, бо що весною посієш, то й пожнеш в осені.

А ми, бачучи вас на відповідальних становищах, будемо радіти; радітиме й наша люба матінка — Україна, що ви тут у вільній Канаді не розплилися, не пропали, а високо несете її прапор.

До побачення учасники пластової забави, й ви, аранжерко пані Соню, на черговій пластовій забаві.

Леся Хом'як

❖ **Наслідком зливних** дощів, морозів та збіжжевої зарази бразилійські рільники зберуть цього року всього 1.2 мільйонів бушлів збіжжя, на 50% менше, як кожного року.

❖ **Совєтський уряд обіцює** совєтським колгоспникам нагороди в формі прапорів, відзнак та навіть автомобілів, якщо зберуть на другий рік кращий врожай.

❖ **В столиці Швеції** Стокгольмі відбулася роздача Нобелівських нагород, в сумі 100,000 дол. кожна та золотих медалей, що їх дістали: вісьмох американців, два ан-

Редвей, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ПЕТРА ЧВОКА

бл. п. Петро Чвок

В суботу, 26-го серпня 1972 р. помер бл. п. Петро Чвок у шпиталю в Едмонтоні.

Покійний народився 14-го липня 1901 р. в Гадинківцях, пов. Гусятин, Україна.

До Канади приїхав з родичами 1907 р., коли мав 6 років життя. Виховувався він в околиці Радвей і там одружився з Марією Галун. Належав він до української католицької церкви у Радвей.

Панахиду за покійного відправив о. Т. Гурко в понеділок, 28-го серпня в Парк Меморіял, а похоронні богослужби відбулися цього ж дня у катедральній церкві св. Йосафата в Едмонтоні. Тлінні останки покійного похоронено на цвинтарі св. Михаїла.

Бл. п. Петро полишив у смутку жінку Марію, двох синів: Стефана, що жонатий з Марією Юрчак і Михайла, що жонатий з Евелин Гардаш і п'ять дочок: Гелен зам. за Антоном Круком, Катерину, зам. за Адольфом Ольховим, Павліну, зам. за Романом Білобровком, Наталку, що віддана за Касмера Мельовського та Зорю, що є за Тедом Марко.

Також оставив 17 внуків, 3-ох братів: Володимира у Радвей, Івана у Судбурі, Онт. та Григорія, що живе в Едмонтоні та дві сестрі Марію Боднар і Анну Лесик в Едмонтоні.

По похороні відбувся поминальний обід у катедральній залі. У церкві й у залі парох о. Т. Гурко гарними словами попращав покійного Петра на вічний спочинок.

З нагоди похорону передано 15 дол. на „УВісті".

Щиро дякуємо за жертву, а покійному Петрові нехай подасть Небесний Отець вічну радість в небі і вічну пам'ять на землі.

ПОДЯКА

Родина сердечно дякує парохові о. Т. Гуркові, похоронному заведенню Парк Меморіял, жінкам катедри св. Йосафата за обслугу, людям, що жертвували на Служби Божі за небіщика й тим, що зложили на домовину гарні вінки, як рівнож тим, що прибули на похорон.

Спи спокійно вічним сном дорогий мужу, батьку і дідуню. Хай Бог прийме твою душу у вічний спокій.

Жінка, діти й внуки.

Квілл Лейк, Саск.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА АНДРІЯ Й ФЕННИ ЛУЧКАНИЧІВ

За старанням дочок й зятів відбулася гостина-забава з нагоди золотого ювілею п-ва Андрія й Фенни Лучканичів в міській залі в Квілл Лейк.

Господарем прийняття був п. Фр. Чорній. Він привітав ювілятів хлібом-сіллю й запровадив їх до головного стола, де о. А. Хорожний з дяком відслужили Молебень у намірені ювілятів.

Після цього всі приявні гості, числом 105, посідали за столи. Головний стіл був накритий білим обрусом; на ньому стояв три-поверховий весільний „кейк", що був дуже гарно прибраний на біло й на золотий кольор. На верху були фігурки молодої й молодого в золотих вінках, а на кейку, в золотому віночку були „50". По обох боках кейка стояли золоті свічники зі свічками. По правій стороні кейка стояла китиця квітів зі золотим „50" на середині, то був дарунок від доньки Тані, а по лівім боці кейка стаяв коровай, дуже гарно прибраний, дарунок від п-ва К. Папуга з Едмонтону.

Другі столи для гостей були прибрані живими квітами, білими й червоними петуніями й живими хризантенами.

З ювілятами сиділи п-і Папуга з Едмонтону, що була дружкою і п. І. Шеметя з Фосстон, що був дружбою. Також дальше сиділи: о. А. Хорожний, п. і п-і Лізач з Вадини і п. Ф. Чорній з Клери. З ювілятами сиділи також їх три доньки, зяті й 12 внуків.

Привіт і побажання відчитала п-і Г. Краковець від прем'єра Е. Трюда, губернатора Саскачевану д-ра С. Воробця, прем'єра Саск. Блейкні і фед. посла Дюгорста.

Телеграму прислали також п-во Ткач із Сент Кетеринс, Онт. Побажання й дарунки прислали ті, що не змогли приїхати на ювілей: п-во М. Собчишин з Вадіни, п-во П. Самоїл з Вегривіл, Алта, п-і Шаряк з Мус джов, п-во М. Ткач з Онтаріо, п-во В. Гаврилюк з Квілл Лейк.

З родини й приятелів, що приїхали здалека і взяли участь в торжестві 50-річнього ювілею були: п-во Д. Самоїл з родиною з Едмонтону, п-во М. Мина з Фомлейк, п-во С. Кулик з родиною з Хрістофер Лейк, п. М. Ганкевич з Вегривил, Алта, п-і К. Кулик з Мелфорт, Саск. п-і М. Рочняк з Гамільтону, Онт. п. В. Цанайко і п. І. Цанайко зі Саскатуну. Крім них ще інші приятелі прибули з Фостон, Ватсон, Клер, Винярд, Вадіна і Сенет.

П-во Лучканичі одружилися 9-го жовтня 1922 р. Вінчалися вони в селі Яселко, пов. Сянік, Україна. П. Андрій Лучканич приїхав до Канади 1926 р., а його дружина Фенна приїхала з однією п'ятирічною дівчиною 1930 р. Вони фармували 8 миль на північ від Клери до 1966 р., потім перенеслися жити до міста Квілл Лейк, тут збудували хату й тут проживають, користаючи з заслуженого відпочинку.

З нагоди свого 50-річчя подружого життя ювіляти прислали 10 дол. на фонд „УВістей".

Щиро дякуємо за жертву й бажаємо шановним ювілятам ще разом в щасті і здоров'ї прожити много літ.

Редвей, Алберта: — золотий ювілей

П-ВА НИКОЛАЯ І АННИ БІГУНІВ

Наші ювіляти, це уроджені села Хлівчани пов. Сокаль, Західна Україна.

Не легкою була молодість Николая, котрому довелось протягом п'яти літ не розстатить з військовим мундиром, бо вже 1915 р., як лише закінчилась окупація російських військ Галичини, його покликали до австрійського війська. В 1918 р. він зголосився, вже як підстаршина, до Української Галицької Армії. Бере участь в боях з поляками під Белзом, Угновом і Равою Руською. Весною 1919 р. попадає в польський полон, в котрому переходить найтяжчі часи цілого свого життя. Звільнений з полону в грудні 1920 р. вертає до рідного села, де включається в суспільну працю. Бере активну участь в аматорських театральних гуртках, хорах ітп. Тут пізнає свою дружину Анну Яремкович, з якою одружився в травні 1922 р. Обоє працюють на власнім господарстві, а Николай від 1926 р. стає крамарем місцевої кооперативи. Крамарство в кооперативі спричинило переслідування його польською поліцією й коли загроженим було його життя, лишає свою дружину й малих діточок і виїздить до Канади.

В Канаді працює на різних роботах і в різних місцевостях, аж до 1931 р. Тоді купує фарму і спроваджує туди, свою дружину з діточками. На фармі тій живе до нині. Діти наших солензантів Іван і Оля вже одружені й живуть заможно на власному хлібі, а що більше наші милі солензанти діждались 6-ох унуків. Батьки найбільше тішаться синовою Марусею і зятем Евгеном, передусім за те, що виховали своїх дітей та що вони знають „хто вони" і володіють українською мовою в письмі і слові. То взірцева родина, яка тішиться загальною пошаною. Ювіляти одержали благословення від Преосвящ. Кир Ніла та ґратуляції від прем'єра Канади Трюдо, від прем'єра Алберти П. Лоґіда, та багато телеграм від різних визначних людей Канади.

Ювілейне прийняття приготовили їм їх діти. Молебен та ювілейне благословення відслужив о. д-р П. Качур при 3-х дружках і 3-х дружбах. Господарем прийняття був В. Бурин, який вив'язався зі свого завдання знаменито.

Мили мгостем на прийняті був о. П. Шиндюк. За його пляном була переведена ціла програма. На ювілей були запрошені теж члени Української Стрілецької Громади з Едмонтону, що її членом є ювілят від часу її оснування.

Привіти від Стрілецької Громади зложив ювілятам Т. Кунцяк. Присутними було 12 членів Стрілецької Громади, а всіх гостей понад 200. По вечері, котру приготовили надзвичайно дбайливо і смачно наші жіночки, а головно невістка ювілятів, гості бавилися весело аж до пізної ночі.

З нагоди ювілею ювілят передав 20.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а ювілятам бажаємо багато многих літ прожити

Приявний Т. К.

Річна передплата „УВ" — тільки $6.00

Каррот Ривер, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. ЕВИ СЕНЬКІВ

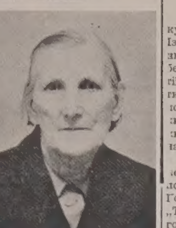

бл. п. Ева Сеньків

У неділю, з 24 на 25-го вересня 1972 р. упокоїлася в Бозі бл. п. Ева Сеньків (з дому Савка). Покійна була знана зі свойого релігійного життя. Вона мала щастя від Бога, що померла по Службі Божій й приняттю св. причастя в церкві в Нипавин, до якої постійно ходила.

Покійна народилася 13-го березня 1891 р. в селі Мокротині, повіт Жовква, Україна.

До Канади приїхала в 1930 р. до свойого мужа Івана Сеньків, з яким одружилася в 1923 р. в рідному селі.

В Канаді обоє поселилися в Каррот Ривер Саск., де завели свою фармерську господарку. Тут покійна й померла.

Полишила вона в смутку мужа Івана в Каррот Ривер, трьох синів: Михайла у Віндсор, Онт., Івана у Ванкувер, Бр. К., Андрія в Каррот Ривер; п'ять дочок: Анастазію Слюсар в Нипавин, Саск., Марію Спуляр у Віндсор, Онт., Ольгу Сенькевич у Віндсор, Онт., Анну Брусо у Віндсор, Онт. та Еву Лєбрек у Сент Деніс, та 19 внуків й сім правнуків.

Покійна залишила також глибокий жаль між сусідами, приятелями, знакомими і всіми, що її знали.

Похорон покійної відбувся в середу, 27-го вересня з української католицької церкви в Нипавин.

Панахиду в переддень похорону й усі похоронні Богослужби відслужив о. І. Кобеляк.

Тлінні останки бл. п. Еви Сеньків зложено на українськім католицькім цвинтарі в Силвер Пайн, при церкві Христового Вознесення.

Родина покійної передала на „УВісті" 20 дол.

Щире спасибі за жертву, а покійній Еві Сеньків подай Господи небесне царство й вічну пам'ять.

В ГОСТЯХ НА УКРАЇНІ 1972 Р.

о. П. КРИВОРУЧКА

В середу, 19 липня ранком я одягнувся й відслужив св. Літургію, а відтак поснідав і вибрався на невелику прогульку. На більшу не було часу, зрештою нам заповіли, що в поворотній дорозі з України до Канади ми матимемо нагоду посвятити більше часу на оглядання Москви, бо будемо мати на те цілий день. На коротку протульку по Москві нам призначили за провідника молодого українця, який кликав мене увесь час „батько Криворучка". Він переповів нам гарною українською мовою історію Москви, згадуючи, що Москву, заснував син київського князя Володимира Мономаха князь Юрій Долгорукий. Колись головними осередками тут був Суздаль та Володимир над Клязмою щойно згодом зачала рости Москва. Сьогоднішне населення Москви то мішанина української, фінської та татарської крови. А я собі пригадав, що один з нащадків князя Долгорукого Андрій Боголюбський 1169 р. знищив Київ до тла . . .

Ми переїхали скоро широкими вулицями Москви, переїхали середмістя, попри оперу „Большой тетр", мистецьку Третяківську галерею, попри різні мистецькі школи ,концертові залі та навіть військові казарми ще з царських часів. Але все роблено поспішно, бо треба було скоро повертатися до готелю. Сьогодні, сейчас після обіду, маємо їхати до Києва. Заки ми приготовили наші валізи, зійшли з наших кімнат й дісталися до автобусу, який нас завіз на летовище, проминуло чимало часу. Врешті ми опинилися в реактивному пасажирському літакові, який мав нас завезти до Києва. Перелітаємо понад поля достиглого збіжжя, яке жнуть комбайнами, а незабаром ми вже летимо й над українськими колгоспними ланами, на яких уже лише жовтіли стерні, бо на Україні вже було по жнивах.

Минаємо наші чудові села, всі в зелених, буйних садах, невеликі річки, балки, стави гаї та невеликі ліси... За якийсь час наш літак приземлюється на Бориспільському летовищі. Пересідаємо на автобус й незабаром уже мчимо широким, битим гостинцем до міста. Їдемо лівим узбережжям могутнього Дніпра — Славути. Перед нами чудова панорама Києва. Благословенні святим Андреєм Первозванним київські гори, про які св. св. Андрей сказав, що: „На цих горах має засяяти Божа благодасть" ... Вже здалека виднiють золотоверхі бані та хрести Собору святої Софії, струнка дзвінниці Печерської Лаври, а далі Межитірський манастир. А послідні промені заходячого сонця, що котиться до заходу, неначе складають свій золотий поцілунок на „добраніч" усім тим нашим пам'ятковим святиням. Переїздимо через новий, потужний міст й незабаром пнемося крутим гостинцем поміж зеленими горбами до центру міста. Відтак переїздимо чудовою широкою вулицею — Хрещатиком й заїздимо перед інтуристський готель Лебедь. Мене ожидала тут чимала несподіванка, бо мене привітала перед готелем моя сестрінка Марія зі своїм сином Іваном китицею гарних живих квітів. Вони приїхали сюди з Галичини, щоб мене привітати. То для мене була надзвичайно люба зустріч, щирі поцілунки та відразу сердечна, інтимна розмова про подорож, про найновіші новини тощо.

Я знайомлю їх з моїми товаришами подорожі й заходимо всі до готелю на вечерю. Ми дещо спішимося, бо нас повідомили, що, по вечері, той сам аватобус, який привіз нас до готелю, завезе нас знову на летовище, звідки ми полетимо вже меншим літаком до Львова.

Інтуристський готель Лебедь то вже малий „хмародер" Київа, бо має 17 поверхів. Внутрі влаштовано все дуже гарно й модерно. Дуже вигідні ждальні, залі на прийняття, гостинні кімнати з вигідними ліжками, столиками, кріслами та радієм. Кожна кімната має теж лазничку та туші. В готелі є два знамениті ресторани, та окремі кімнати, де можна випити пиво. В ресторанах столи застелені бездоганно білими обрусами та вигідні крісла. Страви смачні й дбайливо приготовані, обслуга ввічлива й дбайлива. Говорять всі по російськи, але, як заговорити до них по українськи, переходять зразу на українську мову. Нас та чернівецьких туристів примістили в невеликій ресторацiйній залі й ми засідаємо до призначеного нам стола. Зі мною сідають теж мої гості та наша провідниця Ляриса, родом з Києва. Наша вечеря пройшла в надзвичайно милій атмосфері. На столі, поруч трояких напитків, маємо й звичайну воду з льодом, бо ми всі просили холодної води. На дворі було дуже гаряче й ми конче хотіли прохолодитися. Але мої гості з Галичини не вдоволялися лиш водою й подбали про добре вино, яким частували нас усіх. За вечерею велася мила, невимушена розмова. Питання й відповіді йшли без кінця. Ми й не спам'яталися, як треба було кінчати вечерю й готуватися в дальшу дорогу.

◆ **Всі фабрики газетного паперу в США та Канаді заповіли, що ціна на газетний папір буде підвищена на 5.00 дол. від тонни.**

Едмонтон, Алберта

70-РІЧЧЯ П. ІЗИДОРА ГОРЕЦЬКОГО

п. Ізидор Горецький

Будучи вчителем у містечку Смокі Лейк, Алберта, п. Ізидор Горецький був вибраний послом в 1930 р. до албертського парляменту з партії „Об'єднані фармері Алберти". Під час свого п'ятирічного послування п. Горецький виголосив багато палких промов проти дискримінації.

В 1931 р. велике зацікавлення та одушевлення серед послів викликала промова п. Горецького, як він сказав: „То, що мені судилося, другому з черги, промовляти після престольної промови, уважаю великою честю для себе та для того народу, з якого я походжу. Я уважаю то запорукою співпраці мешканців цієї провінції, без уваги на їхнє расове походження й віру, щоб поладнати важні державні справи, що вимагає великої витревалости та докладного прослідження.

Ці справи будуть поладнані не шляхом насильних актів, що можуть випливати з партійности та расового упередження, але на основі співпраці всіх тих, що гурбуються майбутнім Алберти".

Дальше посол Горецький говорив таке: „Европейські поселенці зробили тут величезний поступ. Як ми поглянемо на місцевих професіоналістів, то знайдемо між ними людей різного національного походження. Що поселенці з центральної Европи не остались позаду інших, то виявилось дуже виразно на контесті Канадських державних залізниць, які недавно признали нагороди муніціпалам, в яких більшість поселення — то українці.

Та, незважаючи на їхню здібність пристосуватися до місцевих життєвих обставин, тут роджений канадець не хоче зрозуміти тих натуралізованих канадців. Він не хоче розуміти того, що вони прибули тут із країн, де наслідком деспотичного державного ладу виникли сильні тенденції гноблення й де державний гнет виникає наслідком суперечностей у всіх установах їхньої батьківщини. Цих людей можна лекше з'єднати гідним та приязним відношенням, як драстичними способами їх асимілювати, чи винародновлювати. Усякий поспіх у таких справах доведе кожнього реформатора до такого відпору, який знівечить намагання довгих років. Притому викликування драстичної для тих людей акції спонукує їх до нових різких протидій.

Тому ми повинні стосувати природню методу, яка допомагатиме новим поселенцям в добрий виховуючий спосіб, без заторкування релігії та політики й яка дасть у висліді добрі наслідки.".

В іншій своїй промові посол Горецький порушив ще одну важну справу а то деяких мешканців Канади, що їх несправедливо покривджено. Сейчас по першій світовій війні, в Канаді був ухвалений закон, що канадське горожанство може дістати та особа, яка вміє читати та писати по англійськи.

Той закон захопив багато людей, які були першими піонерами на Заході. Сьогодні вони в старших літах та виснажені після довгої піонерської боротьби з природою, їм не можливо тепер повернутись до тих молодечих літ, щоб навчитися читати та писати. Але вони позбавлені горожанських прав цієї дорогої їм країни, для розбудови якої вони вклали так багато зусиль, стільки мозольної праці в поті чола. Вони перші корчували прерію, вони орали перші скиби землі, вони боролися з хижими звірями, вони йшли сотки миль пішком, щоб заробити на прожиток своєї родини. Вони вклали все, що лиш могли в розвиток цеї країни, вони полюбили цю дику ще тоді, але вільну країну, з вірою й надією на краще завтра, що от тут буде їхня „батьківщина" а тут їм ставлять перепони у принятті громадянства.

Я не хочу винувати фармарів за ухвалення цього неспраедливого закону. Цей закон був ухвалений зараз по війні, коли упередження одних людей до других засліпило дечиї уми. То упередження, витворене по війні не затерлося, подекуди ще й досі й було причиною ще більшої несправедливости, коли ухвалено закон про пенсії для старших людей.

Сотні жінок живуть у цій країні в найбільших злиднях. Вони виснажені важкою працею піонерського життя. Через те вони не мали нагоди навчитися читати й писати по англійськи. Закон повинен стати в їхній обороні. Я говорю виключно про жінок. Ми можемо винувати мужчин за недбальство, що вони не навчилися читати та писати по англійськи, бо вони всі мали нагоду, поза своїм домом, стрічатися з англосаксонцями та навчитися більше або менше мови цеї країни, але жінки тої нагоди не мали, вони не могли ніяк залишати дому. Піонерські обставини вимагали від жінок їхньої всієї здібности, енергії, часу та посв'яти й тому було несправедливо й немилосердно ухвалювати такий закон для жінок, хоч я сподіваюся, що ті, котрі пропонували такий за-

(закінчення на 7 стор.)

Ранішня молитва з колядою

У нашій світлиці
Напроти віконця
Пречистої Діви образ
Сяє в блеску сонця.

А з права Тарас Шевченко
На нас поглядає,
На ліво Богдан
Хмельницький
На конику грає.

Щоранку там мама
Стає разом з нами
І проводить нам молитву
Перед образами.

Дай, Боже, щоб ми невинні
У мирі зростали
І Тебе і Твого Сина
Завжди прославляли.

Зволь нам Божа Мати
Силу й волю дати
Для рідного краю
жити й працювати.

Пречистая, Божа Мати,
Просять діти вірні
Сповни наші просьби
Сердечні, покірні.

Дай, щоб ми сповнили
Заповіт Шевченка
Щоб діждалась долі
Україна-ненька.

Дай ще нам дожити
Веселої слави,
Як було за Хмельницького
За його булави.

Зволь над нашим краєм
Зіркою яснiти
Просять Тебе, Пречистая,
Українські діти.

А. Байталан, Айтуна, Саск.

УВАГА

ТИМ, ЩО МАЮТЬ ЗАМІР ВЛАШТУВАТИ ВІДПОЧИНКОВО-ТУРИСТИЧНІ ПРИМІЩЕННЯ

Якщо ви маєте замір влаштувати комерційні відпочинкові або туристичні приміщення в горах або на підгір'ю, за винятком національних парків та індіянських резерв у Алберті, то вам треба подати внесок на письмі до: DIRECTOR OF LANDS, NATURAL RESOURCES BUILDING, EDMONTON до 28 лютого 1973 р.

В письмовому внескові повинно бути подане місце, де має бути це приміщення, рід приміщення, які послуги там можна буде дістати, коли приміщення буде готове ітд.

За дальшими інформаціями, яких вам буде треба для виготовлення вашого внеску, просимо писати до Директора Земель або телефонувати до Едмонтону на ч.: 229-3841.

Вс внески будуть передані для обговорення до Environment Conservation Authority на публічних переслуханнях, що відбудуться в 1973 р.

ЗАВВАГА: Реченець для подавання внесків є 28 лютого 1973 р.

Alberta
LANDS AND FORESTS

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандерольки з нашого товару.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

70-річчя п. І. Ґорецького

(закінчення з 6 стор.)

кон та ухвалили його, не думали й не застановлялися над тим, яку велику кривду вони заподіють працьовитим, витревалим та повним посв'яти для цеї країни піонеркам. Я сподівався, що домініяльний уряд вгляне в цю справу у найближчій будучности та направить кривди покривдженим.

Я знаю, що ця легіслятура не може й не має права ухвалити й увести в життя відповідні закони щодо справ, які я заторкнув, але наша акція приневолить домініяльний уряд ближче застановитися над вище порушеними питаннями та починити певні кроки й прийти з негайною поміччю там, де її конче потрібно.

Нас вибрав нарід і післав сюди, щоб ми радили над його долею, а питання порушені мною, то питання долі наших працьовитих, витревалих та лояльних громадян. Тому лишім на боці партійну вузькоглядність та всякі упередження й колотнечі, візьмімся до праці, над важними конечними змінами, щоб вийти з цього важкого положення та створити краще завтра, усім без різниці громадянам нашої дорогої провінції та держави".

В роках 1935-36 п. Горецький був настоятелем Інституту ім. М. Грушевського. Відтак він учителював в публічних школах міста Едмонтону аж до 1941 р., коли уряд Алберти назначив його шкільним інспектором шкіл, але тому, що то був воєнний час, він залишив посаду в серпні 1942 р. і записався до військового летунства.

Після закінчення війни, він повернувся на посаду інспектора, здобувши рангу „старшини летунства". Він був інспектором аж до 1966 р., коли міністерство освіти призначило його асистентом директора програмового відділу в міністерстві, де укладано програми для шкіл та затверджувано всі шкільні підручники. Це становище займав він до 1968 р., коли відійшов на заслужену пенсію.

Через довгі роки п. Горецький був вирішним чинником у приготуванні курсів української мови в міністерстві освіти, де він був звичайно головою комітету.

Коли Т-во Українських піонерів приготовляло до друку свою першу книжку, „піонерських споминів" то голова редакційного комітету покликав п. Горецького на спів-редактора й він виконав своє завдання надзвичайно добре.

Тепер п. Горецький працює, пише та збирає матеріяли до другого тому піонерських споминів, яку Товариство видасть в 1973 р.

П. І. Горецький, народився в селі Барбівці на Буковині, 25-го листопада 1902 р. Чотирилітним хлопцем приїхав до Канади з родиною, яка поселилася в Стоні Мавнтен, Манітоба. Там він ходив до початкової школи, а до середньої ходив в Стонвал й у Вінніпезі.

В 1920 р. він записався до Манітобського університету і осягнув ступінь „В. А" і „Фирст класс Цертіфікат".

В 1926 р. він приїхав до Алберти на посаду керівника Гай Скул у місточку Смокі Лейк. Під час своєї учительської праці він здобув ще два ступені в університеті в Едмонтоні, а то „М.А" і „Бечлор оф Едюкейшен".

Будучи студентом університету, п. І. Горецький одружився в 1921 р. з Анною Палій. Господь Бог поблагословив їх п'ятерма діточками, які всі покінчили університетські студії.

Своєю солідною працею для української спільноти і пошаною до людей, п. Горецький здобув собі велику пошану й повагу серед усього українського громадянства.

З нагоди його ім'янин Товариство Українських Піонерів і всі інші свідомі українці бажають йому кріпкого здоров'я та ще прожити много літ.

Подав Д. Прокоп

—o—

• **Король Йорданії Гуссейн** викинув з Йорданії останній відділ палестинських терористів, які 1970 р. вели війну з Йорданською армією. Терористи помандрували до Сирії.

• **Президент африканської** держави Уганди Амін знаціоналізував 34 англійські компанії, в тому 20 плянтацій чаю, без ніякого відшкодування.

• **В столиці Єгипту Каїро** відбулася конференція шефів штабів 18 арабських країн. На конференції стверджено, що арабські країни видають на зброєння від 2-23% всіх державних грошей, а Ізраїль видає на зброєння 31% всіх державних грошей.

• **Ливанський щоденник** „Ан Нагар" проголосив, що СССР доставляє Сирії наймодернішу совєтську зброю, якої не хотів доставляти Єгиптові.

Astro Travel Service

ITINERARY IT2CP1ATA1
From Edmonton

Thursday, February 15 — 8:30 A.M. — Depart Vancouver
Friday, February 16 — 9:55 P.M. — Arrive Sydney
Overnight at KINGSGATE HOTEL
Saturday, February 17 — 8:45 A.M. — Depart Sydney
10:00 A.M. — Arrive Melbourne. Transportation to ALEXANDER MOTOR INN.
Sunday, February 18 - 25 — Attend Congress
February 26 - March 01 — All inclusive Red Carpet Tour takes you from Melbourne to Sydney via Canberra to the Snowy Mountains by Luxury Couch to show you all aspects of Australian living.
Thursday, March 01 — Overnight in Sydney at the Kingsgate Hotel.
Friday, March 02 — 7:00 P.M. — Depart Sydney
Saturday, March 03 — 12:50 A.M. — Arrive Nadi. Figi. Transfer to Tanoa Hotel.
March 03 - 07 — Spend four days and five nights in the beautiful Figi Islands.
March 07 — 4:10 P.M. — Depart Nadi.
March 06 — 12:15 A.M. — Arrive Honolulu.
March 06 — Stay at Travelodge five days and 5 nights
March 11 — 2:00 P.M. — Depart Honolulu
March 11 — 9:20 P.M. — Arrive Vancouver.
BREAKFAST INCLUDED
Space is limited

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

ЩЕ ПРО КЛИЧ: „СВІЙ ДО СВОГО"

В. ГАВРИШ

Клич „свій до свого" принесли ми з рідної землі. Там він був дуже потрібний і дуже на місці, бо там ми повинні були розбудовувати свою рідну промисловість і свою торгівлю. Він був добрий частинно й у Канаді й я завжди старався цей клич переводити в життя. Але мені тепер здається, що в Канаді ми йдемо з тим деколи задалеко. Тепер уже того менше є, але давніше, як постійно приїздили наші нові іміґранти з України, то скрізь можна було побачити вивіски: „український драґштор", „українськ и й стрижій", „українська харчова крамниця" („ґросері") ітд. Воно може тоді й було того потрібно тому, що наші нові іміґранти, які приїздили до Канади, не знали, поза українською, ніякої іншої мови й тому в інших крамницях не могли договоритися з продавцем. Але деякі великі крамниці та банки ще й досьогодні мають працівників, які говорять різними мовами й можуть служити переводчиками для тих клієнтів, що не говорять по англійськи. Ще й тепер я бачу тут в Едмонтоні у вікнах деяких банків та інвестиційних компаній написи: „говоримо по українськи". То добре, що нас шанують й мають когось, хто говорить українською мовою. Але ясно, що те робиться лише для користи, тобто, щоб мати зарібок.

Але давніше дехто занадто надуживав тих сентиментальних закликів й вживав назви „український" лиш на те, щоб із того мати користь. Пам'ятаю, що я зайшов був раз до „українського готелю" й був здивований, коли там застав власника й керівника готелю, жида. Не знаю, чи він купив той готель від українця, чи може собі лише прибрав назву „український", щоб мати українських клієнтів. Але, правда, він говорив по українськи й то не зле.

Та мені йдеться тепер про дещо інше. А саме, чому ми маємо завжди себе представляти як українське підприємство, щоби в той спосіб позискати українських клієнтів? Я ще ніде не бачив, щоб англійці десь оголошували, що то є „англійське підприємство". Робили то німці за часів нацизму, які, як мені казали, писали, що то є „арійське підприємство". Не знаю, чи ще де пишуть в якійсь країні, що то, підприємство належить власникові такої чи іншої національної приналежности, але мені виглядає, що то вже нині в нас непотрібне, бо тут уже майже всі говорять по англійськи й можуть скрізь легко договоритися. Але то не значить, щоб ми на практиці не держалися клича: свій до свого". Ми повинні держатися клича „свій до свого" в нашому щоденному житті там, де лише можемо. Очевидно, що в Канаді то не завжди можливе, бо деколи нема наших підприємців, чи купців, яких нам потрібно й тому ми, чи хочемо, чи ні, мусимо йти дколи до не-українців.

З другого боку, якщо йдеться про всякі торговельні чи промислові справи, то ми мусимо старатися дати такі самі послуги й за таку саму ціну, як дають другі, тобто не-українці. Тоді можемо домагатися від других, щоб вони послугувалися в житті кличем „свій до свого". Але, якщо ми даємо гірші, або дорожчі послуги й вимагаємо, щоб українці йшли за ними до нас, бо ми українці, то тут не поможе нічого клич „свій до свого". То не є ніяка патріотична справа, а звичайний „бизнес", а в бизнесі завжди є конкуренція й ми мусимо дорівняти і в наших послугах і в нашій ціні нашим конкурентам, а тоді домагатися виповнення клича „свій до свого". Але то неконечно мусить бути скрізь написане, ми маємо бути свідомі того й того самі скрізь придержуватися, якщо хочемо, щоб і другі того придержувалися в відношенні до нас.

—o—

Зимний і теплий Микола

З давен-давна, як далеко сягає в минуле моя, немолода вже пам'ять, у нашому селі врочисто святкували два празники або храми: один на „теплого Миколи", у травні-місяці, і другий на „зимного" — 19 грудня старого стилю. Потім, пригадую, в 30-роках, під час економічної кризи, на деякий час занехали були „теплого Миколу". Ніби Служба в церкві правилася, як Бог приказав, але діди-прошаки і гості чужосільні показувались в селі зрідка, — хіба в когось з багачів або на приходстві. Щодо „зимного Миколи", то його далі традиційно обшановували, не дивлячись на „бідосю".

Просто вірити не хочеться, що ось тепер, після двох воєн, окупацій, пацифікацій, депортацій та інших тяжких нещасть, до села повернулися обидва храми, значить — обидва Миколи, „зимний" і „теплий". Звичайно, Служба в церкві вже не правиться, ще з того часу, як останнього нашого пароха, о. Івана Г., вивезли „на білі медведі", а церковцю нашу, зразок дерев'яного будівництва бойківського стилю, обернули в так звану архитектурну пам'ятку. Зате друга частина храму, частувально-випивальна, по хатах, проходить згідно з давніми традиціями, а то й, інколи, як видно з листів, ці стародавні традиції переростає . . .

Ось, перед нами, запізнений лист-репортаж з цьогорічного, „теплого Миколи", а в ньому, на якої півсторінки, перелік імен празникових гостей: хто з ближчої і дальшої родини був, прийшов, не погордив хатою, а хто, значить, подався в пани у Львові і кому вже занизькі наші пороги, бо то й навіть на празник не приходить! Між рядками відчувається прихований жаль і до тих свояків, що в новій „соціялістичній" системі висунулись високо, на „відповідальні" пости, і до тих, що скотилися занизько (один з кузенів попав замолоду до злодійського, по-нашому сказавши, ґенґу, і „з кріміналів не вилазить").

„У Львові, — пишуть в листі, — завелося тепер багато різного роду бандюг, злодійчуків, хуліганів, а головне з теперішнього випуску молоді, а такий кваліфікований в цьому ділі робітник, як наш Стефко (тобто кузен) довго без „роботи" не буде. . ."

Колись, пригадую, в 20-30-их роках, дехто з наших публіцистів писав, що ми, мовляв, галицькі українці, тому програли з поляками і втратили Львів у 1918-му році, що не мали своїх власних, львівських батярів . . . Тепер, як виходить, уже їх там маємо досхочу, хоч і не називаються вони батяри, а хуліґани. У цьому аспекті, як то кажуть, можна віднотувати деяку поправу в нашій політичній ситуації, тільки ж не знати, чи треба із цього приводу радіти, чи плакати над тим, як плаче моя рідня в Краю за морально пропавшим кузеном-Стефком."

Ікер
(„Лис Микита")

ЧАБАН З ВІВЦЯМИ ПОБЛИЗУ ВИФЛЕЄМУ

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

„АЖ ДО ЄГИПТУ З ХРИСТОМ УТІКАЛИ"

Як наші прочане стояли біля гробівця біблійної Рахилі, мені мимохіть прийшли на думку слова нашої колядки: „Аж до Єгипту з Христом утікали". Пресвята родина втікала із Божим Дитятком аж до Єгипту, щоб зберегти Боже Дитятко перед жорстокими посіпаками злобного Ірода, („Ірода-злосливця" — співається в коляді), які повбивали всіх дітей нижче двох років життя, що стало причиною плачу Рахилі, про який пише св. Євангелист Матей: „В Рамі чути плач і тяжке ридання: то Рахиль плаче за дітьми своїми й не хоче щоб її втішити, бо їх немає" (Мт. 2,17).

Але чому якраз аж до Єгипту? Таж були ближче країни, куди Пресвята Родина могла була заховатися. А до Єгипту, ще й тою дорогою, якою мандрувала Пресвята Родина, було добрих 300 миль дороги пустинею. Для пішоходів, якими були Божа Мати та св. Йосиф, які мали найвище ослика, що на ньому сиділа Божа Мати з дитиною та лежали найконечніші для дороги та для прожитку речі, треба було мандруавти без перерви понад 160 годин. Якщо вчислити, що Пресвята Родина не поспішала, бо, з маленьким Божим Дитятком не могла, то треба числити на подорож добрий тиждень.

Втікати до Єгипту сказав св. Йосифові у сні ангел: „Ангел Господній з'явився в сні Йосифові й каже: „Устань, візьми дитятко і його матір, і втікай в Єгипет і перебудь там, поки я тобі не скажу, бо Ірод розшукуватиме дитя, щоб його вбити". Ставши, Йосиф, узяв уночі дитятко та його матір і пішов у Єгипет, де перебував до смерти Ірода". (Мт. 13-15). То було вирішною причиною, що Пресвята Родина втікла до Єгипту. Очевидно, Пресвята Родина могла була мандрувати коротшою й вигіднішою дорогою до Єгипту, але, чи тому, що боялася, щоб, по дорозі, не попала в руки вояків Ірода, чи, може радше, тому, що таке було доручення ангела, Божа Мати з Дитятком та св. Йосиф мандрували до Єгипту дальшою й утяжливою дорогою через пустиню.

Єгипет був прибіжищем для ізраїльських жидів протягом цілої історії. Біблійний Йосиф був проданий до Єгипту, куди відтак мандрувало багато жидів у час голоду в Палестині, жиди відтак розмножилися й аж Мойсей вивів їх з Єгипту, щоб їх ритувати від єгипетської неволі.

В пізніших часах багато жидів утікало до Єгипту перед переслідуванням жидівських володарів й вони знаходили в Єгипті завжди прибіжище, бо туди не сягала власть жидівських царів та можновладців. І так Єровоам втікає перед переслідуванням Соломона (1 кн. царів, 11,40), багато жидів утікає до Єгипту після вбивства вавилонського намісника Годолії (2 кн. царів, 25,26), пророк Урія втік до Єгипту перед переслідування Йоакима (Єр. 26, 21) ітд. Отже Єгипет був місцем, куди втікали політично переслідувані жиди. Жидівська політична еміграція в Єгипті зросла сильно від шестого сторіччя до Христа, бо тоді щораз більше переслідуваних жидів утікало з Палестини до Єгипту. Вони осідали переважно в долішньому Єгипті й займалися різним ремеслом та торгівлею. Недалеко столиці Єгипту Каїро в Геліополі жиди вибудували собі навіть величаву святиню, яка дорівнювала своєю величністю єрусалимській святині. Отже Єгипет був пригожим місцем для захоронення для Пресвятої родини, бо там вона могла знайти притулок між жидами. Та головною причиною втечі Пресвятої Родини до Єгипту було те, що Єгипет був за часів Ірода римською провінцією з римським намісником і туди власть Ірода не сягала отже Боже Дитятко було безпечне там перед переслідування Ірода. Її то була головна причина, чому ангел наказав св. Йосифові утікати з Божим Дитятком та його Матір'ю („з Дитятком і з Матков, з бидлятком, з ослятком най ся хоронить" — українська колядка).

Очевидно, що в Єгипті не чекали на Пресвяту Родину ніякі знайомі ні приятелі. Божа Мати та Святий Йосиф не взяли зі собою теж нічого, бо їх втеча наступила нагло, без приготування. Тому певно побут в Єгипті не був для них милим відпочинком. Вони мусіли терпіти й злидні й нестачі, хоч може жидівська громада прийшла їм з деякою допомогою.

По всякій правдоподібности побут Пресвятої Родини в Єгипті тривав півтора до двох років, тобто до смерти Ірода. Із правдоподібних обчислень виходить, що Боже Дитятко мало при втечі два й пів року, а при повороті з Єгипту десь чотири або чотири й пів року.

Про побут в Єгипті не маємо ніяких даних в Евангелії, хиба в переказах та легендах. В Євангелії сказано лиш, що: „Якже вмер Ірод, ангел Господній з'явився вві сні Йосифові в Єгипті і каже: „Встань, візьми дитятко та його матір і повернись в Ізраїльську землю, бо вмерли ті, що чигали на життя дитятка". Устав він узяв дитятко та його матір і пішов у землю Ізраїльську". (Мт. 2,19-22). І так сповнилося пророцтво: „З Єгипту я покликав мого сина' (Мт. 2,15-. В той спосіб Боже Дитятко оминула судьба невинних дітей, яких повбивали жовніри Ірода, на його приказ, що стало відтак причиною плачу біблійної Рахилі, біля якої гробівця якраз стояла наша група прочан.

—o—

Практична психологія

Пані прийшла із синочком до крамниці із забавками. Синок напирається на дорогі забавки, а пані каже йому, щоби собі вибрав м'ячик, не дорогий і гарний. Малий не хоче і реве, авантура на цілу крамницю. Вкінці пані пропонують, що попросять психолоґа, щоби з малим поговорив. Дійсно приходить елеґантний, сивий пан, іде з хлопцем набік, хвилинку говорить щось.

Дитина вертається чемнесенька, бере м'ячик, відходить з мамою. На вулиці мама питає: — Що цей пан тобі казав? — Малий на те: — О він сказав, що як не перестану ревіти то мені ноги повириває **(Лис Микита)**

—o—

• **Протягом минулого тижня** в Англії померло 473 особи на грипу („флу"), чотири рази стільки, що протягом цілого місяця грудня. В минулому році померло в Англії на грипу 2,797 осіб. Епідемія т.зв. англійської грипи вже є в США.

За благословенням Святішого Отця Папи Павла VI., в Мельборні, Австралія, в місяці лютому 1973 відбудеться

Світовий Евхаристійний Конгрес

В ЯКОМУ ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ СВЯТІШИЙ ОТЕЦЬ ПАПА ПАВЛО VI., БЛАЖЕННІШИЙ ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП І КАРДИНАЛ КИР ЙОСИФ, УКРАЇНСЬКІ ВЛАДИКИ ТА ВЛАДИКИ ЦІЛОГО СВІТУ

За оплатою $1,244.00 можете взяти участь у Конґресі й побувати в Австралії. Відлет з Ванкувер прямим літаком 15-го лютого, поворот 11-го березня 1973.
В тій ціні включений переліт та 25 днів побуту в Австралії, на островах Фіджі та Гаваях. В ціні включена ціна за переліт, готелі, поїздки в Австралії, Фіджі та на Гаваях та снідання.

За ближчими інформаціями та зі зголошеннями звертайтеся до п. І. Доросевича на нище подану адресу, або відвідайте особисто

ASTRO TRAVEL SERVICE
10019 - 103 Av., Edmonton
Ph.: 423-2351

- - - - - - - - - - - - - - - -

ДЛЯ ПОДОРОЖНИХ ІЗ САСКАТУНУ:

ВІДЛІТ В НЕДІЛЮ, 11 ЛЮТОГО — ПОВОРОТ В СУБОТУ, 3 БЕРЕЗНЯ (МАРТА)

В програмі лише ушасть в Евхаристійному Конґресі та відвідини деяких місцевостей в Австралії.
ЦІНА $1,195.00 від особи.
В ціні включені: переліт з Саскатуну до Мелборн і назад; приміщення в першоклясних готелях по дві особи в одній кімнаті; перевіз подорожних та їхніх клунків з летовища до готелю й з готелю; відвідини різних місцевостей й в часі відвідини 2 обіди.
В Саскатуні пишіть за ближчими інформаціями та зголошуйтеся до:

INTERNATIONAL TRAVEL BUREAU LTD.
1111 - 8th STREET E. SASKATOON, SASKATCHEWAN

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
В. М. СМОЛИК, управитель

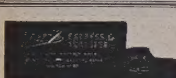

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

Веселих свят Христового Різдва
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
своїм Покупцям

STAD MANUFACTURERS
(Registered)
Lumber & Builders' Supplies, Ladders
Hardware, Paints, Shingles, Lath, Hardwood
Flooring, Wallboards, Insulation, Roofing
BEAMSVILLE, ONT. Phone: 563-8291

Річна передплата "УВ" – тільки $6.00

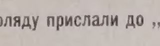

На коляду прислали до „УВістей"

По 50 центів: Н. Домашовець, Кендо, Саск., М. Ричольський, Смокі Лейк, Алта.,

По $1.00: А. Процишин, Едмонтон, В. Зробок, Едмонтон, п-і С. Грех, Менвил, Алта., М. Голинський, Едмонтон, І. Слюзар, Едмонтон, п-і К. Зовтий, Едмонтон, С. Кремла, Ту Гилс, Алта., о. А. Пакош, Вінніпег, Ман., К. Друшка, Гасс, Саск., п-і М. Тарапацька, Вегревил, Алта., Д. Кобринський, Кадворт, Саск., І. Могила, Калгарі, Алта., п-і О. Головка, Едмонтон, п-і П. Станів, Ванкувер, Б.К., В.Дутчак, Дервент, Алта., М. Боровський, Росбурн, Ман., В. Колодій, Бонівил, Алта., А. Новак, Пайн Рівер, Ман., Н. А. Савчак, Етелберт, Ман., І. Бочар, Норт Бетелфорд, Саск., Д. М. Хоптій, Прісвил, Саск., Д. Хамчук, Донатвил, Алта., Н. Погореляк, Йорктон, Саск., М. Кричковський, Едмонтон, Й. Барановський, Геффорд, Саск., Г. Прусак, Елк Пойнт, Алта., В. Бурштинський, Ванкувер, Б.К., М. Ванат, Блейн Лейк, Саск., Н. Василишин, Бонівил, Алта., п-і Н. Филипов, Едмонтон, М. Гуменний, Ванкувер, Б.К., В. К. Ковальчук, Атабаска, Алта.

По $2.00: В. Постойко, Едмонтон, п-і К. Гіль, Едмонтон, п-і М. Веньгер, Кемровз, Алта., С. Максимюк, Едмонтон, П. Балабан, Гай Прері, Алта., П. Мурський, Едмонтон, Марія Веньгер, Кемровз, Алта., П. Оскрес, Гай Прері, Алта., Ф. Білик, Едмонтон, о. М. Мартинців, Едмонтон, С. Мацур, Едмонтон, Н. Кітура, Едмонтон, п-і М. Смит, Вадіна, Саск., Й. Шевернога, Торонто, Онт., П. Глух, Росбурн, Ман., п-і А. Івашко, Сенді Лейк, Ман., М. Мартинюк, Транскона, Ман., В. Костецько, Сарнія, Онт., Н. І. Михальчук, Ст. Майкел, Алта., І. Клапітура, Едмонтон, М. Онисик, Дервент, Алта., П. Малий, Виндсор, Онт., М. А. Сокорський, Альвіна, Саск., П. Федоров, Гемилтон, Онт., Н. Филипчук, Гарленд, Ман., Н. Верелейчук, Едмонтон, І. Чапельський, Мирнам, Алта., Н. Камінський, Ростерн, Саск., М. Лозинський, Альвена, Саск., п-і Е. Сеньков, Ричмонд, Б.К., о. П. Романишин, Вінніпег, Ман., Н. Геррик, Саскатун, Саск., І. Журбик, Елфінстон, Ман.

По $3.00: Книголюби, Едмонтон, І. О. Мазурок, Едмонтон, П. Данилюк, Ричмонд, Б.К.., п-і О. Грабар, Едмонтон, п-і П. Чалак, Мекей, Алта.

По $4.00: І. Бартюк, Мондер, Алта., Д. Кіт, Едмонтон, В. Бурко, Едмонтон, Й. Рудніцький, Торгилд, Алта., З. Васараб, Едмонтон, О. Кондратюк, Едмонтон, Н. Бучинський, Ванкувер, Б.К., О. Лівен, Вінніпег, Ман., Н. Феняк, Едмонтон, Т. С. Швед, Оттава, Онт., А. Дендура, Монреал, Кве., Г. Н. Парасюк, Ніпава, Ман., п-і К. Савка, Едмонтон, І. Д. Панич, Лемонт, Алта., Н. Шевців, Лірос, Саск., п-і А. Колієр, Ріджайна, Саск., п-і Ф. Доктор, Твей, Саск., п-і І. Мельник, Едмонтон.

По $5.00: Г. Йопик, Едмонтон, Н. Олійник, Едмонтон, В. Паланюк, Калгарі, Алта., А. Костів, Едмонтон, п-і О. Батицька, Едмонтон, п-і М. Доскоч, Тондер Бей П, Онт.

По $10.00: М. Лаврин, Едмонтон.

По $20.00: Проф. С. Яременко, Едмонтон.

По $25.00: Комітет оборони прав людини, Едмонтон.

По $50.00: Український Народний Дім, Едмонтон.

Усім шановним жертводавцям щиру подяку складає адміністрація „Українських Вісте".

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Дрібні оголошення

• ПОШУКУЮ МОЙОГО свояка (для його сина Юрка) Петра Цяпича сина Гаврила родом із Буківця, повіту Турка, Галичина, нар. 1897 р., виїхав до Канади 1929 р. Мешкав перед другою світ. війною в Едмонтоні, Алта (тод. адреса: 10275 - 101 Стр.). Його або його знайомих прошу написати чи живе і де мешкає до:

Mr. Petro Hryndej
2136 West Rice-Str.
Chicago, 111, 60622 — USA

Згори дуже дякую за якунебудь вістку.

—o—

• ПОТРІБНО СТАРШОЇ жінки для доглядання дітей. Повинна жити разом з родиною.

Буде працювати лише п'ять днів у тижні.

Зацікавлених просимо телефонувати на ч.: 474-2632.

—o—

ROCKETT AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

—o—

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Steve Skirka otherwise known as Steve Skerka of Edmonton in the province of Alberta, Driver intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for changes of name as follows:

1. For a change of my name to Steve Skerka.

2. For a change of my wife's name from Bernice Annie Skirka to Bernice Annie Skerka.

Steve Skirka
Signature of applicant — legal name in full.
Steve Skerka
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов едину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Віо-Дуне) яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Віо-Дуне можна мати в масті і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним дрогсторах. Будете задоволені або звернуть вам гроші.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 242-8658

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдґ.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван
кожної середи.
Тел.: 543-3464

Виключили письменника Іванисенка

На зібранні президії спілки письменників УРСР обговорювано, якби то найторжественніше відзначити поневолення України (по їхньому це називається „визволення") Москалями перед п'ятидесяти роками.

Між іншими справами рішено також приняти деяких в члени письменників, а декого викинути. Виключили літературного критика В. П. Іванисенка за діяльність, несумісну зі званням советського письменника.

Прогнали його за „вчинки", поведінку й діяльність, яка нарушує статут організації письменників УССР".

Він родився 1927 р. в родині вчителя в Дніпропетрівській області. В 1958 р. він оборонив десертацію й став членом Інституту літератури АС УССР. Від самого початку він був великим прихильником шестидесятників (поетів 60-их років) і оборонцем жінок і мужчин, що їх арештували в половині 60-их років.

1970 р., коли Іванисенко був вже старшим членом ви кладачів між викладачами Інституту літератури, його дім обшукали і знайшли матеріяли Сам-в и д а в-у. Між ними новелю Солженіцина, меморандум академіка Захарова і І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація".

Наслідком того Іванисенка викинули з партії, перенесли на менше платне заняття й заборонили йому обороняти докторську працю.

В додатку київські письменники викинули його зі своїх рядів. Ще заки його справу переглядали на зібранні письменників, його ім'я усунено з бібліографічного посібника „Письменники Советської України" й заступлено іншими іменами.

Німці виїздять із СССР

В СССР живе тепер ще прибл. 2 мільйони німців, з яких деякі родини живуть там уже 300 років. Під час минулої світової війни багато німців було виселено з їхніх поселень й, або заслано до концентраційних таборів, переважно на Сибір та до Азії, або переселено в інші околиці.

Тепер, після внормування відносин між СССР та Західною Німеччиною, багато німців із СССР виявило бажання переїхати до країни їхніх батьків чи прадідів — Західної Німеччини. Довго ведені переговори між урядами Західної Німеччини та СССР закінчилися врешті домовленням, що уряд СССР дасть дозвіль на виїзд тим німцям, які захочуть, виїхати до Західної Німеччини. Тому, що німці переважно рільники, з ними нема такої проблеми, як є з жидами, що хочуть виїхати з СССР, а від яких советський уряд вимагає високих оплат. Від німців советський уряд бере оплати лише 900 рублів (прибл. 1,100 дол.), з чого 400 рублів коштує сама виїздова віза. Німецький уряд сподівається, що з СССР захоче виїхати до Німеччини прибл. 45,000 німців. Покищо, видавання дозволів на виїзд йде досить пиняво, хоч значно скорше, як для жидів. В 1970 р. виїхало з СССР всього 340 німців, у 1971 р. 1,145, а 1972 року протягом 11 місяців виїхало 3,203 особи.

Для принимання німецьких імігрантів у Німеччині відкрито окремий табір у Геттінген.

Як буде відбуватися дальший виїзд німців із СССР, годі сказати. Тепер в німецькій амбасаді в Москві є такий навал охочих до виїзду з СССР, що амбасада не може поладнати скоро всіх дозволів на в'їзд до Німеччини й советські німці мусять ждати на візу по кілька днів, ночуючи в коридорах та в підвалі будинку німецької амбасади в Москві.

ВАША АСЕКУРАЦІЯ В НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ

Подаємо до відома нашим Клієнтам та Приятелям, що ми перенесли наше бюро до нового приміщення, яке міститься недалеко від дотеперішнього (лише за рогом вулиці).

Приймаємо й дальше асекурацію від: вогню ● автомобілів і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особисту відповідальність ітд.

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу.

ПЕРЕКОНАЙТЕСЯ ПРО ТЕ САМІ!

І. ГУЛАЄЦЬ
керівник і власник

АСЕКУРАЦІЯ — ТО НЕ ВТРАТА, А ЗИСК.

STAR AGENCIES
(Insurance) Ltd.
Нове число тел.: 424-6181
(друга підлога) ЕДМОНТОН
НАША НОВА АДРЕСА:
10166 - 100 вулиця, кімната число 201

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone: Office 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор
носа і залози (glands).
від глухоти, недуг горла, дил.
Tonsils, adenoids, сайнисис
нищі і кормового проводу
1050 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

Усміхніться

Мати: — Марійко, не йди близько до слона.

Марійка: — Мамо, та ж я йому нічого не зроблю.

Тіснота.

Варив чумак у степу куліш. Але якось повернувся назграбно зачепив казан і геть куліш вилив. А тоді й каже:

— Ну й бісова тіснота тут, ніде й повернутися.

Бачив.

Іде мельник понад річкою, зустрів рибалку, та й питає жартом: — Ти не бачив, хлопче, не плив камінь по воді? Десь вода з млина змила. — Бачив, — каже хлопець, — щойно плив по воді, ще й собака сидів на камені.

Кому що.

Біля хворого чоловіка сидить його дружина і промовляє: — Що ж тобі дати, мій любий, кашки? — Не хочу. — Може борщу? — Не хочу. — А може, горілочки? — Велл, а хто його знає? Може таки дай.

Добрий продавець.

— Бачу, у вас, бабусю, три десятки яєць. Беру всі. — Всіх не продам, — каже бабуся.

— А то чому? — А як же я тоді сидітиму на базарі без нічого?

Жебраче право.

— Пані, дайте кусень тор та бідному жебракові, що два дні нічого не мав в губі.

— О, а то чого ще? Хліба вам не вистарчить?

— Так, але нині мої уродини.

Зігнав злість.

— Завіщо ви б'єте свого хлопчика? — А що ж мені робити? ... я купив йому нові чоботи, а в нього така нога, що не налазять.

Прокинувся.

— Сьогодні я вперше прокинувся від будильника.

— А що, досі він був зіпсований?

— Та ні, сьогодні жінка влучила ним мені у голову.

Подав точно.

— Вас обвиняють в тому, що ви вкрали свиню і семеро поросят.

— Свиню то я вкрав, пане суддя, а от щодо поросят — то брехня — вони самі за свинею побігли.

Нема нічого досконалого.

— Пане, то ви мене вважаєте за досконалого дурня?

— Ні, я того не казав і не думав сказати: нема нічого досконалого на цім світі.

НА ярмарок.

— Куди ти, Василю, чимчикуєш? — У Коломию на ярмарок. — Продавати чи купувати? — Та я туди пішки, а назад може трапиться з кимсь присісти.

—o—

Нова поштова послуга

Поштовий уряд задумує запродити за прибл. 6 місяців т.зв. кур'єрські послуги. Поштовий службовець забиратиме призначену для скорої достави посилку з бюр, її перевезуть спеціяльним автомобілем враз з іншими посилками до означеного міста й там її доставлять адресатові. Ця послуга буде значно дорожча, як теперішні посилки „першої кляси".

—o—

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

Посилаю ——— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS. 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)